Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 29. aprila 2015*

„Nepogodbena odgovornost — Obravnavanje pritožbe, ki je bila vložena glede vodenja seznama primernih kandidatov za javni natečaj, s strani evropskega varuha človekovih pravic — Preiskovalna pooblastila — Dolžnost skrbnega ravnanja — Izguba možnosti — Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-217/11,

**Claire Staelen**, stanujoča v Bridelu (Luksemburg), ki so jo najprej zastopali L. Levi, M. Vandenbussche in A. Blot, nato F. Wies in A. Hertzog in na koncu V. Olona, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

**Evropskemu varuhu človekovih pravic**, ki ga zastopajo G. Grill, zastopnik, skupaj z D. Waelbroeckom in A. Duronom, odvetnikoma,

tožena stranka,

zaradi tožbe za povračilo škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi obravnavanja njene pritožbe v zvezi s slabim vodenjem seznama primernih kandidatov, ki je bil izdelan na podlagi javnega natečaja EUR/A/151/98 in na katerem je bila navedena kot uspešna kandidatka, s strani evropskega varuha človekovih pravic,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Prek, predsednik, I. Labucka, sodnica, in V. Kreuschitz (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. aprila 2014,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

## Sodbo

## Dejansko stanje

I – *Dejansko stanje pred pritožbo pri evropskem varuhu človekovih pravic*

1 V *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 60 A, str. 10) je bilo 2. marca 1999 objavljeno obvestilo o natečaju, ki se je med drugim nanašalo na organizacijo javnega natečaja za izdelavo seznama primernih kandidatov za zaposlitev administratorjev francoskega jezika (EUR/A/151/98) (v nadaljevanju: natečaj EUR/A/151/98). Ta natečaj sta organizirala Parlament in Svet Evropske unije. Tožeča stranka se je prijavila na ta natečaj.

2 Tožeča stranka, C. Staelen, je bila od 11. novembra 1999 do 27. novembra 2000 v Evropskem parlamentu zaposlena kot pomožna uslužbenka kategorije A. S 27. novembrom 2000 je sklenila pogodbo kot začasna uslužbenka in je bila razporejena v naziv A7, plačilni razred 3, nato v isti naziv, plačilni razred 4. Pogodba s Parlamentom je potekla 26. novembra 2003. Od tega dne je brezposelna.

3 Tožeča stranka je 8. in 9 junija 2000 pristopila k pisnim preizkusom natečaja EUR/A/151/98.

4 Predsednik natečajne komisije EUR/A/151/98 je 26. oktobra 2000 tožečo stranko obvestil, da je na pisnem preizkusu zbrala le 17 točk, najmanjše zahtevano število točk za ta preizkus pa je bilo 20, zato ne bo pripuščena k nadaljnjim preizkusom tega natečaja. Seznam primernih kandidatov je bil izdelan 12. januarja 2001.

5 Potem ko je bila njena pritožba zavrnjena, je tožeča stranka 30. januarja 2001 pri Splošnem sodišču vložila tožbo zoper odločbo z dne 26. oktobra 2000.

6 Splošno sodišče je 5. marca 2003 odločbo natečajne komisije EUR/A/151/98 z dne 26. oktobra 2000, s katero tožeča stranka ni bila pripuščena k preizkusom, ki so sledili pisnemu, razglasilo za nično (sodba z dne 5. marca 2003, Staelen/Parlament, T-24/01, RecFP, EUT:2003:52).

7 Parlament je 22. marca 2004 za izvršitev zgoraj v točki 6 navedene sodbe Staelen/Parlament (EUT:2003:52) organiziral izvedbo ustnih preizkusov, na katerih je bila tožeča stranka edina kandidatka.

8 Tožeča stranka je 22. julija 2004 vložila pritožbo, s katero je zahtevala, naj se ji posredujejo rezultati njene udeležbe na natečaju EUR/A/151/98.

9 Parlament je 18. avgusta 2004 tožečo stranko obvestil, da se ni uvrstila na seznam primernih kandidatov, saj je bilo celotno število točk, ki jih je zbrala, nižje kot število točk, ki jih je zbral kandidat, ki se je na seznamu primernih kandidatov uvrstil na zadnje mesto.

10 Potem ko je bila njena pritožba zavrnjena, je tožeča stranka 19. januarja 2005 pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razglasitev ničnosti in odškodninsko tožbo zoper odločbo z dne 18. avgusta 2004.

11 Parlament je 19. maja 2005 tožečo stranko obvestil, da jo bo uvrstil na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98 in da je ta seznam veljaven do 1. junija 2007.

12 Splošno sodišče je s sklepom z dne 18. oktobra 2006, Staelen/Parlament (T-32/05, EU:T:2006:328), sklenilo, da se postopek s tožbo za razglasitev ničnosti, vloženo 19. januarja 2005, ustavi, odškodninsko tožbo pa je zavrnilo.

13 Ker ni dobila nobenih ponudb za zaposlitev, se je tožeča stranka z namenom, da bi se zaposlila, obrnila na več institucij Evropske unije, med drugim na Evropski parlament ter na Evropski ekonomsko-socialni odbor. Vse njene prošnje za zaposlitev so bile zavrnjene.

II – *Pritožba pri evropskem varuhu človekovih pravic*

14 Tožeča stranka je 14. novembra 2006 v zvezi z nepravilnostmi Parlamenta pri vodenju seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 pri evropskem varuhu človekovih pravic vložila pritožbo (v nadaljevanju: pritožba).

15 Evropski varuh človekovih pravic je 30. januarja 2007 tožečo stranko obvestil, da bo pritožbo preučil in da je bila Parlamentu poslana zahteva, da predloži mnenje prvič, glede vodenja spisa tožeče stranke, potem ko je bila uvrščena na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, in drugič, glede zahteve tožeče stranke, da se jo pri zapolnjevanju prostih delovnih mest v institucijah Unije pravično obravnava.

16 Parlament je 20. marca 2007 evropskemu varuhu človekovih pravic predložil zahtevano mnenje.

17 Evropski varuh človekovih pravic je 3. maja 2007 Parlament obvestil, da je ocenil, da je treba pregledati njegovo dokumentacijo, med drugim zato, da bi se pojasnilo, ali in kako so bile druge institucije Unije obveščene o odločitvi Parlamenta, da se tožečo stranko uvrsti na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98.

18 Tožeča stranka je 11. maja 2007 evropskemu varuhu človekovih pravic predložila svoja stališča glede mnenja Parlamenta v zvezi s pritožbo.

19 Tožeča stranka je 15. maja 2007 Parlamentu predlagala podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98. Kopija tega predloga je bila istega dne predložena evropskemu varuhu človekovih pravic. Tega dne so službe evropskega varuha človekovih pravic pregledale dokumentacijo Parlamenta. Ta dokumentacija je vsebovala osem zaupnih dokumentov.

20 Evropski varuh človekovih pravic je 16. maja 2007 izdelal „poročilo Evropskega varuha človekovih pravic o pregledu dokumentacije“ (v nadaljevanju: poročilo o pregledu). V tem poročilu je bilo navedeno, da so zastopniki evropskega varuha človekovih pravic prejeli kopijo osmih zaupnih dokumentov, med katerimi je bil eden opisan takole: „Tako imenovani dokument ‚pooling‘, ki ga je posredoval Evropski urad za izbor osebja [EPSO], v katerem je bilo navedeno število kandidatov, ki so ostali na seznamu primernih kandidatov vseh natečajev, ki so jih organizirale različne institucije [Unije]“.

21 Evropski varuh človekovih pravic je 24. maja 2007 tožeči stranki in Parlamentu predložil poročilo o pregledu.

22 Evropski varuh človekovih pravic je z dopisom z dne 24. maja 2007, kopija katerega je bila istega dne poslana tudi tožeči stranki, Parlamentu predlagal, naj podaljša veljavnost seznama primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, da se, če bi bila ugotovljena nepravilnost, zagotovi možnost sporazumne rešitve. Parlament je 31. maja 2007 evropskega varuha človekovih pravic obvestil, da je podaljšal veljavnost navedenega seznama do 31. avgusta 2007. Tožeča stranka je bila 6. junija 2007 obveščena, da je generalni sekretar Parlamenta predlagal uvedbo postopka za podaljšanje veljavnosti tega seznama do 31. avgusta 2007. Parlament je 17. julija 2007 obvestil tožečo stranko, da je podaljšal veljavnost tega seznama do 31. avgusta 2007.

23 Tožeča stranka je 28. avgusta 2007 evropskemu varuhu človekovih pravic poslala elektronsko pošto, v kateri je navedla, da je bila veljavnost seznama primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, na katerem je njeno ime, podaljšana le za tri mesece, medtem ko naj bi bila veljavnost tega seznama primernih kandidatov za prvotne uspešne kandidate daljša. Evropski varuh človekovih pravic je 29. avgusta 2007 po elektronski pošti odgovoril na elektronsko pošto tožeče stranke.

24 Parlament je 15. oktobra 2007 tožečo stranko obvestil, da bi, če bi ona to želela, njeno prijavno dokumentacijo hranil dve leti in pol po poteku veljavnosti seznama primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98. Tožeča stranka je 19. oktobra 2007 odgovorila, da naj bi dejstvo, da je bila veljavnost seznama podaljšana le za tri mesece, potrjevalo, da je bila žrtev diskriminacije.

25 Evropski varuh človekovih pravic je 22. oktobra 2007 tožeči stranki predložil svojo odločbo, ki jo je sprejel na podlagi pritožbe (v nadaljevanju: odločba z dne 22. oktobra 2007). V tej odločbi je evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da na strani Parlamenta ni obstajala nepravilnost. V utemeljitev je navedel med drugim, da se je na podlagi pregleda dokumentacije Parlamenta, ki jo je izvedel 15. maja 2007, izkazalo, da je Parlament od maja 2005 zaposlil le administratorje francoskega jezika, specializirane na posameznih področjih. V nadaljevanju je navedel, da je na podlagi tega pregleda ugotovil, da je bila prijava tožeče stranke dana na razpolago vsem generalnim direktoratom (GD) Parlamenta (glej točko 2.4 te odločbe). Dalje je navedel: „pregled [je] potrdi[l] to, kar je Parlament že navedel v svojem mnenju, in sicer, da je bil seznam [primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98], na katerem je bila navedena razpoložljivost [tožeče stranke], dan na razpolago ostalim institucijam [Unije]“ in da „[je] pregled potrdi[l] tudi, da je bil njen življenjepis poslan službi, ki je zaprosila za informacije o njej, in sicer Svetu“ (glej točko 2.5 te odločbe). Nazadnje, v zvezi s podaljšanjem veljavnosti tega seznama je navedel, da ta odločitev spada v diskrecijsko pravico pristojne administracije in je čestital Parlamentu, da je odločil, da bo podaljšal veljavnost tega seznama (glej točko 2.6 te odločbe).

III – *Preiskava na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic*

26 Po odločbi z dne 22. oktobra 2007 je tožeča stranka na evropskega varuha človekovih pravic naslovila več dopisov, v katerih je navedla napake, ki jih je ta storil v zvezi z zaključkom preiskave glede seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 in o tem, da ta seznam ni bil uradno objavljen in z njim institucije niso bile seznanjene (glej med drugim dopise z dne 24. januarja, 14. julija in 1. avgusta 2008). Tožeča stranka je evropskemu varuhu človekovih pravic predlagala, naj ponovno odpre preiskavo na tej podlagi. Evropski varuh človekovih pravic je v odgovorih z dne 1. in 21. julija ter 1. oktobra 2008 potrdil ugotovitve, do katerih je prišel v odločbi z dne 22. oktobra 2007. Z dopisom z dne 8. oktobra 2008 je tožeča stranka to korespondenco zaključila in evropskemu varuhu človekovih pravic prepovedala, da ji še piše.

27 Ga. P., poslanka Parlamenta, se je 5. novembra 2009 na prošnjo tožeče stranke obrnila na evropskega varuha človekovih pravic in mu predlagala, naj ponovno preuči odločbo z dne 22. oktobra 2007. Ga. P. je 4. marca 2010 evropskemu varuhu človekovih pravic poslala opozorilno pismo.

28 Evropski varuh človekovih pravic je 10. marca 2010 odgovoril na dopise ge. P., se opravičil za pozen odgovor in potrdil svojo odločitev, da na strani Parlamenta ni obstajala nepravilnost pri obravnavi pritožbe. Zlasti je ponovno potrdil, da je njegova preiskava potrdila, da je bil zadevni seznam primernih kandidatov dan na razpolago drugim institucijam Unije in da odločitev organa za imenovanja (v nadaljevanju: OI) v zvezi z datumom veljavnosti seznama primernih kandidatov spada v diskrecijsko pravico tega organa.

29 Ga. P. je 14. aprila 2010 evropskemu varuhu človekovih pravic predlagala, naj poda svoje stališče o vsebini dopisa z dne 17. marca 2010, ki ji ga je poslal g. W., upokojeni uradnik Parlamenta in nekdanji sodelavec tožeče stranke, in katerega kopijo prilaga. Ta dopis je vseboval vprašanja o preiskavi evropskega varuha človekovih pravic in druge obtožbe zoper njega.

30 V dopisu z dne 1. junija 2010 je ga. P. evropskemu varuhu človekovih pravic očitala, da je storil določene napake, med drugim da je z zatrjevanjem, da je bil seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, na katerem je bila navedena tožeča stranka, dan na razpolago ostalim institucijam, izkrivil dejstva. Poudarila je tudi, da je tožeči stranki nastala velika škoda zaradi ravnanja evropskega varuha človekovih pravic in da zato pričakuje, da predloži konkretne predloge za odpravo te škode.

31 Evropski varuh človekovih pravic je 11. junija 2010 odgovoril na dopis ge. P., se opravičil za pozen odgovor ter navedel, da naj bi bila besedila dopisov z dne 14. aprila in 1. junija 2010 hitro predmet temeljite preiskave ter da je bila za zadevo zadolžena druga oseba in da bo naj bi bila o ugotovitvah te preiskave obveščena pred koncem junija 2010.

32 Evropski varuh človekovih pravic je go. P. 29. junija 2010 obvestil o ugotovitvah preučitve njenih dopisov z dne 14. aprila in 1. junija 2010. Na prvem mestu, priznal je, da je bila v prvem stavku točke 2.5 njegove odločbe napaka, ker je bilo navedeno, da je „Parlament že v svojem mnenju navedel“, da je bil seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, na katerem je bilo ime tožeče stranke, dan na razpolago ostalim institucijam Unije. V zvezi s tem je predstavil opravičila tožeči stranki in ge. P. Na drugem mestu, pojasnil je, da je njegova ugotovitev, da je bil zadevni seznam, iz katerega je razvidna razpoložljivost tožeče stranke, posredovan drugim institucijam Unije, temeljila na dokumentu „pooling“. Obžaloval je, da tega dejstva že prej ni dovolj izpostavil. Poleg tega je priznal, da v temu dokumentu ni bil določen datum, ko je Parlament zadevne informacije sporočil EPSO ali drugim institucijam, čeprav je bila kronologija dejstev bistvena glede na potek veljavnosti tega seznama primernih kandidatov 1. junija 2007. Navedel je, da se je zato odločil, da bo začel preiskavo na lastno pobudo, da bi preveril, ali je na strani Parlamenta obstajala nepravilnost.

33 Z dopisom z istega dne je evropski varuh človekovih pravic Parlament obvestil o napaki v točki 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007, o odpravi te napake in o odločitvi, da uvede preiskavo na lastno pobudo, da preveri, ali je pri presoji položaja tožeče stranke šlo za nepravilnost na strani Parlamenta. V teh okoliščinah je Parlamentu predlagal, naj mu predloži mnenje in dodatne informacije glede več stvari. Tako je Parlamentu predlagal, naj natančno navede, na kakšen način je obvestil EPSO, Svet ter ostale institucije in organe Unije o dejstvu, da je bila tožeča stranka vpisana na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, naj pojasni, zakaj ni podal odgovora na predlog tožeče stranke z dne 15. maja 2007 o podaljšanju veljavnosti tega seznama, in naj pojasni, ali se je posvetoval s Svetom, preden se je odločil, ali je treba podaljšati veljavnost tega seznama, ter naj v nasprotnem primeru navede zakaj in naj pojasni dejstvo, da je bilo ime tožeče stranke na tem seznamu vpisano le dve leti in tri mesece, drugi kandidati pa so bili vpisani skoraj šest let in pol.

34 Evropski varuh človekovih pravic se je 5. julija 2010 sestal z go. P. Na tem sestanku mu je ga. P. izročila dvojnik dopisa, ki ji ga je g. W. poslal 30. junija 2010 in v katerem je ta navedel, da je tožeča stranka izgubila vsakršno zaupanje v sposobnost evropskega varuha človekovih pravic, da uvede objektivni postopek, in da bi moral v teh okoliščinah takoj ustaviti preiskavo. Tega dne je na sestanku med uradnikom, ki pri evropskem varuhu človekovih pravic obravnava spis, in g. W, slednji potrdil, da je tožeča stranka sumila na tajno dogovarjanje med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamentom.

35 G. W. je 12. julija 2010 evropskega varuha človekovih pravic obvestil, da tožeča stranka nasprotuje novi preiskavi zaradi sumov na tajno dogovarjanje med njim in Parlamentom. Kopija dokumenta s podrobnimi razmisleki tožeče stranke v zvezi z novo preiskavo je bila predložena evropskemu varuhu človekovih pravic. V tem dokumentu je tožeča stranka navedla, da je njeno morebitno soglašanje s to preiskavo odvisno od odgovorov evropskega varuha človekovih pravic na njene dvome.

36 Z dopisom z dne 19. julija 2010, naslovljenim na g. W., je evropski varuh človekovih pravic odgovoril na vprašanja, navedena v dokumentu, ki so vsebovala razdelana razmišljanja tožeče stranke v zvezi z novo preiskavo. Zagotovil mu je, da tajno dogovarjanje ni obstajalo in da bi bil zadovoljen, če bi se tožeča stranka strinjala s tem, da nadaljuje preiskavo na lastno pobudo.

37 G. W. je 26. julija 2010 odgovoril, da s tožečo stranko ponavljata in razširjata prvotne obtožbe. Navedel je, da tožeča stranka še vedno nasprotuje novi preiskavi, ki naj bi jo opravil evropski varuh človekovih pravic.

38 Evropski varuh človekovih pravic je 8. septembra 2010 odgovoril na dopis g. W. z dne 26. julija 2010 in med drugim navedel, da ni bilo treba odgovoriti na vsako trditev g. W. in tožeče stranke, ker je bilo videti, da sta bila odločena, da svoje očitke predložita drugim organom.

39 Parlament je 15. novembra 2010 kot odgovor na vprašanja, ki mu jih je zastavil evropski varuh človekovih pravic v dopisu z dne 29. junija 2010, podal mnenje. V njem je navedel, da so bili v skladu s politiko, ki je veljala na tem področju, vsi podatki v zvezi z tožečo stranko uničeni dve leti in pol po izteku roka veljavnosti seznama primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98, torej marca 2010. Zato ni mogel dokumentirati svojih odgovorov, kot bi jih običajno, in se je moral zanašati na spomin svojih uradnikov, ki so bili takrat zadolženi za to zadevo. Kot odgovor na vprašanja evropskega varuha človekovih pravic je potrdil med drugim, da so bili EPSO, Svet in druge institucije ter organi Unije pravočasno obveščeni o dejstvu, da je bilo ime tožeče stranke vpisano na ta seznam, da je bil Svet zaprošen za mnenje, preden je bila podaljšana veljavnost tega seznama, in da so potencialno zainteresirane institucije imele na voljo daljši rok, da bi stopile v stik s tožečo stranko, kot so ga imele za druge kandidate, ki so bili vpisani na isti seznam.

40 Evropski varuh človekovih pravic je 22. novembra 2010 Parlamentu zastavil nova vprašanja in o tem obvestil go. P. z dopisom z istega dne, katerega kopija je bila predložena tožeči stranki. V tem dopisu je navedel tudi, da bo, če tožeča stranka še naprej nasprotuje preiskavi na lastno pobudo, izvedel le analizo informacij, s katerimi že razpolaga, in informacij, ki mu jih mora Parlament še predložiti.

41 V odgovoru z dne 24. januarja 2011 na nova vprašanja evropskega varuha človekovih pravic je Parlament potrdil, da je bil spis tožeče stranke v celoti uničen in da zato ne razpolaga več z dopisi ali elektronskimi sporočili, s katerimi je druge institucije in organe Unije obvestil o dejstvu, da je bilo ime tožeče stranke vpisano na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98.

42 Evropski varuh človekovih pravic je 31. marca 2011 izdal odločbo, s katero je bila končana preiskava na lastno pobudo (v nadaljevanju: odločba z dne 31. marca 2011). S to odločbo je odločil, da glede obravnave dopisa tožeče stranke z dne 15. maja 2007 in glede trajanja vpisa imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za natečaj EUR/A/151/98 ni šlo za nepravilnosti na strani Parlamenta. Ugotovil je tudi, da s tekočimi preiskavami ni treba nadaljevati, saj jim tožeča stranka nasprotuje in za to ne obstaja višji javni interes.

## Postopek in predlogi strank

43 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to odškodninsko tožbo vložila 20. aprila 2011.

44 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj tožeči stranki plača 559 382,13 EUR za povrnitev v preteklosti nastale premoženjske škode skupaj z zamudnimi obrestmi, izračunanimi na podlagi obrestne mere Evropske centralne banke in povečanimi za dve točki;

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj v pokojninski sklad Skupnosti vplača prispevke za pokojninsko zavarovanje v korist tožeče stranke, ki ustrezajo osnovnim plačam, izračunanim za obdobje od junija 2005 do aprila 2011, in sicer na podlagi skupnega zneska 482 225,97 EUR;

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj tožeči stranki mesečno, od maja 2011 do marca 2026, izplačuje neto zneske, ki ustrezajo plačam uradnikov iz funkcionalne skupine AD – izhajajoč iz naziva AD 9, razred 2, drugo leto, ob upoštevanju običajne kariere uradnika istega razreda – skupaj z ustreznimi prispevki za pokojninsko zavarovanje v korist tožeče stranke in prispevki za zdravstveno zavarovanje;

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj ji plača znesek v višini 50.000 EUR za nastalo nepremoženjsko škodo;

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži plačilo stroškov.

45 Evropski varuh človekovih pravic Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

46 V repliki tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj v okviru ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov

— evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj predloži dokumente, vsebovane v spisu o pregledu ter dopise z dne 24. maja in 31. maja 2007 v zvezi s podaljšanjem veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, na katerem je bilo vpisano njeno ime;

— odredi osebno navzočnost N. Diamandourosa, evropskega varuha človekovih pravic v času vložitve pritožbe;

— odredi zaslišanje ge. A. in ge. B. iz služb evropskega varuha človekovih pravic in g. C., ge. P., ge. H. ter g. S. iz služb Parlamenta, da bi se razjasnila vsebina spisov, ki so jih uslužbenci Parlamenta posredovali zastopnikom evropskega varuha človekovih pravic ob pregledu z dne 15. maja 2007.

47 Z dopisom z dne 25. aprila 2012 je tožeča stranka Splošno sodišče zaprosila, ali lahko v tej zadevi predloži dokumente, pridobljene v okviru zadeve F-9/12, Staelen/Parlament, ki poteka pred Sodiščem za javne uslužbence, kot nove dokazne predloge. Temu predlogu je predsednik prvega senata ugodil s sklepom z dne 23. maja 2012. Z njegovim sklepom z dne 19. junija 2012 so bili dokumenti, na katere se je nanašal ta predlog, in spremni dopis z dne 6. junija 2012 vloženi v spis, razen odgovora na tožbo, ki ga je vložil Parlament v zadevi F-9/12.

48 Tožeča stranka je 23. oktobra 2012 Splošnemu sodišču predlagala, naj pozove Parlament in evropskega varuha človekovih pravic, da predložita dve elektronski pošti v zvezi s pošiljanjem kopij določenih dokumentov, ki jih ima evropski varuh človekovih pravic od svojega pregleda v maju 2007, Parlamentu. Kot odgovor na ta predlog je evropski varuh človekovih pravic v sodno tajništvo Splošnega sodišča predložil obe sporni elektronski pošti. Predsednik prvega senata je s sklepom z dne 21. novembra 2012 odredil, da se ti elektronski pošti vložita v spis.

49 Tožeča stranka je z dopisom z dne 19. decembra 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila nove dokazne predloge in predlagala, naj se sprejmejo ukrepi procesnega vodstva, pri čemer se je sklicevala na nedavne dogodke v zvezi z zadevo F-9/12. Predsednik prvega senata je s sklepom z dne 24. januarja 2013 odredil, da se ta dopis skupaj s prilogami vloži v spis.

50 Sodišče za uslužbence je 11. julija 2013 izdalo sodbo v zadevi F-9/12, s katero je Parlamentu po eni strani naložilo plačilo premoženjske škode, ki je bila v skladu z načelom *ex aequo et bono* ocenjena na 10.000 EUR zaradi tega, ker je tožeča stranka zaradi ravnanja Parlamenta izgubila dobiček, ki bi izviral iz njenega vpisa na seznam primernih kandidatov, in po drugi strani plačilo nepremoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki, ki je bila v skladu z načelom *ex aequo et bono* ocenjena na 5 000 EUR (sodba z dne 11. julija 2013, CC/Parlament, F-9/12, ZOdl. JU, EU:F:2013:116, točki 124 in 128).

51 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča z odločbo z dne 17. septembra 2013 (UL C 313, str. 2) je bil sodnik poročevalec premeščen v četrti senat, kateremu je bila zato dodeljena ta zadeva.

52 Tožeča stranka je 28. avgusta 2013 vložila pritožbo zoper zgoraj v točki 50 navedeno sodbo CC/Parlament (EU:F:2013:116) (glej zadevo T-457/13 P).

53 Tožeča stranka je 6. novembra 2013 v okviru pripravljalnih ukrepov predlagala osebno navzočnost E. O'Reilly, ki je nasledila N. Diamandourosa na mestu evropskega varuha človekovih pravic, ker je bilo pomembno seznaniti se z njenim stališčem do napak njenega predhodnika in v kolikšni meri jih oziroma jih ne odobrava.

54 Splošno sodišče (četrti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca stranki pozvalo, naj odgovorita na nekaj pisnih vprašanj in odločilo, da bo izvedlo ustni postopek. Stranki sta Splošnemu sodišču na ta pisna vprašanja odgovorili v določenem roku. Stranki sta na obravnavi 9. aprila 2014 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

## Pravo

### I – *Dopustnost*

55 Uvodoma Splošno sodišče opozarja, da je v skladu s členoma 268 in 340, drugi odstavek, PDEU, pristojno za odškodninske tožbe zoper evropskega varuha človekovih pravic (sodbe z dne 23. marca 2004, Evropski varuh človekovih pravic/Lamberts, C-234/02 P, Recueil, EU:C:2004:174; z dne 10. aprila 2002, Lamberts/Evropski varuh človekovih pravic, T-209/00, Recueil, EU:T:2002:94, točka 52, in z dne 24. septembra 2008, M/Evropski varuh človekovih pravic, T-412/05, EU:T:2008:397, točka 39).

56 Vendar pa evropski varuh človekovih pravic izraža dvome glede pravnega interesa tožeče stranke, ker v tej tožbi oporeka nezadostnemu obsegu preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic, čeprav je tej preiskavi jasno nasprotovala. Evropski varuh človekovih pravic tudi navaja, da ni bila sprejeta nobena dokončna odločitev v zvezi s tem, kdaj in kako je Parlament obvestil ostale institucije, organe, agencije in urade o dejstvu, da je bilo ime tožeče stranke dodano na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Meni, da bi lahko v zvezi s tem še vedno ponovno odprl svojo preiskavo. Zato meni, da je ta tožba preuranjena.

57 Tožeča stranka meni, da ima glede na to, da sta bili obe preiskavi, ki ju je vodil evropski varuh človekovih pravic, končani z odločbama o ugotovitvi, da ni šlo za nepravilnost na strani Parlamenta, pravni interes.

58 Splošno sodišče ocenjuje, da na podlagi dejstva, da je tožeča stranka nasprotovala preiskavi na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic, ni mogoče oporekati njenemu pravnemu interesu v obravnavani zadevi. Čeprav je ta preiskava potekala brez soglasja in podpore tožeče stranke, ima ta pravni interes, da zahteva odškodnino za škodo, ki naj bi ji nastala zaradi oziroma v okviru te preiskave, saj vprašanje ravnanja tožeče stranke v zvezi s to preiskavo v tem primeru ne more vplivati na presojo dopustnosti tožbe.

59 Poleg tega je treba opozoriti, da je bila odškodninska tožba s Pogodbo DEU uvedena kot samostojno pravno sredstvo, ki ima v okviru sistema pravnih sredstev poseben namen in za katerega veljajo pogoji za izvajanje, zasnovani glede na njegov posebni namen (sodba z dne 28. aprila 1971, Lütticke/Komisija, 4/69, Recueil, EU:C:1971:40, točka 6, in sklep z dne 21. junija 1993, Van Parijs in drugi/Svet in Komisija, C-257/93, Recueil, EU:C:1993:249, točka 14). Medtem ko je namen tožbe za razglasitev ničnosti in tožbe zaradi nedelovanja kaznovati nezakonitost pravno zavezujočega akta ali neobstoj takega akta, je namen odškodninske tožbe povračilo škode, ki je nastala zaradi pravno zavezujočega ali nezavezujočega akta ali ravnanja, ki ga je mogoče pripisati instituciji ali organu Skupnosti (glej v tem smislu sodbe z dne 10. julija 1985, CMC in drugi/Komisija, 118/83, Recueil, EU:C:1985:308, točke od 29 do 31; z dne 15. septembra 1994, KYDEP/Svet in Komisija, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, točka 26, in z dne 15. junija 1999, Ismeri Europa/Računsko sodišče, T-277/97, Recueil, EU:T:1999:124, točka 61).

60 Na dopustnost te odškodninske tožbe zato ne more vplivati dejstvo, da evropski varuh človekovih pravic še ni sprejel dokončne odločitve v zvezi z določenimi točkami, ki so bile predmet njegove preiskave na lastno pobudo.

61 Zato je treba ugotoviti, da je tožba dopustna.

## II – *Utemeljenost*

### A – *Uvod*

62 Tožeča stranka trdi, da so pogoji za ugotovitev nepogodbene odgovornosti Unije v tem primeru izpolnjeni. V zvezi z nezakonitostjo ravnanja evropskega varuha človekovih pravic tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge.

63 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je kršil člen 3(1) Sklepa Evropskega parlamenta z dne 9. marca 1994 o pravilih in splošnih pogojih, ki urejajo opravljanje nalog varuha človekovih pravic (94/262/ESPJ, ES, Euratom) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 283, popravek v UL L 248, 22.9.2010, str. 67), in člena 5 in 9.2 Izvedbenih določb, ki jih je sprejel evropski varuh človekovih pravic na podlagi člena 14 Sklepa 94/262 (v nadaljevanju: Izvedbene določbe), ker po pritožbi in v preiskavi na lastno pobudo ni izvedel vseh zahtevanih preiskav za ugotovitev nepravilnosti na strani Parlamenta pri vodenju njenega spisa.

64 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da je evropski varuh človekovih pravic storil več očitnih napak pri presoji, tako da ji je nastala škoda pri preučitvi utemeljenosti pritožbe in zaradi te preučitve.

65 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom meni, da je bil evropski varuh človekovih pravic pristranski, je ravnal v slabi veri, ni bil objektiven in neodvisen ter je zlorabil svoje pristojnosti pri preučitvi pritožbe in po njej.

66 Tožeča stranka s četrtim tožbenim razlogom trdi, da je evropski varuh človekovih pravic v preiskavah, ki jih je začel na podlagi pritožbe, kršil načela skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja, spoštovanja razumnega roka, člena 14 in 17 Evropskega kodeksa dobrega ravnanja javnih uslužbencev, ki je bil sprejet po resoluciji Evropskega parlamenta 6. septembra 2001 (UL C 72, str. 331, v nadaljevanju: kodeks dobrega ravnanja) in člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

67 Evropski varuh človekovih pravic nasprotuje vsem štirim tožbenim razlogom in meni, da je treba tožbo tožeče stranke zavrniti kot neutemeljeno.

B – *Sodna praksa glede nepogodbene odgovornosti Unije*

68 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti za nepogodbeno odgovornost Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU zaradi nezakonitega ravnanja njenih organov izpolnjen niz pogojev, in sicer nezakonitost ravnanja, očitanega instituciji, resničnost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in navedeno škodo (glej v tem smislu sodbe z dne 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EGS, 26/81, Recueil, EU:C:1982:318, točka 16; z dne 9. novembra 2006, Agraz in drugi/Komisija, C-243/05 P, ZOdl., EU:C:2006:708, točka 26 in z dne 2. marca 2010, Arcelor/Parlament in Svet, T-16/04, ZOdl., EU:T:2010:54, točka 139 ter navedena sodna praksa).

69 Ob upoštevanju kumulativnosti teh pogojev je treba tožbo zavrniti v celoti, če le eden izmed teh pogojev ni izpolnjen (glej zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Arcelor/Parlament in Svet, EU:T:2010:54, točka 140 in navedena sodna praksa).

70 V zvezi s pogojem glede nezakonitega ravnanja institucije se zahteva, da se ugotovi dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim se posamezniku podeljujejo pravice (sodbi z dne 4. julija 2000, Bergaderm in Goupil/Komisija, C-352/98 P, Recueil, EU:C:2000:361, točki 42 in 43 in z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl., EU:C:2008:476, točka 173). Torej se lahko le na napaki institucije, ki povzroči tako dovolj resno kršitev, lahko vzpostavi odgovornost Unije.

71 Glede zahteve, da mora biti kršitev pravnega pravila dovolj resna, je odločilno merilo za izpolnitev te zahteve, očitna in resna prekoračitev omejitev pooblastila za odločanje po prostem preudarku, ki jo stori zadevna institucija Unije. Samo če ima ta institucija zelo omejeno pooblastilo za odločanje po prostem preudarku ali ga sploh nima, bo že kršitev prava Unije zadoščala za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (glej sodbo z dne 10. decembra 2002, Komisija/Camar in Tico, C-312/00 P, Recueil, EU:C:2002:736, točka 54 in navedena sodna praksa, ter zgoraj v točki 68 navedena sodba Arcelor/Parlament in Svet, EU:T:2010:54, točka 141 in navedena sodna praksa). Pooblastilo za odločanje po prostem preudarku zadevne institucije ima torej odločilno vlogo pri ugotavljanju obstoja take dovolj resne kršitve (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2005, Komisija/CEVA in Pfizer, C-198/03 P, ZOdl., EU:C:2005:445, točka 66 in navedena sodna praksa).

72 Tako, če ima evropski varuh človekovih pravic diskrecijsko pravico, le očitno in resno neupoštevanje omejitev njegove diskrecijske pravice lahko pomeni dovolj resno kršitev prava Unije, ki lahko povzroči odgovornost Unije. Če pa ima pri opravljanju svojih nalog evropski varuh človekovih pravic le zelo omejeno pooblastilo za odločanje po prostem preudarku ali ga sploh nima, bo že kršitev prava Unije zadoščala za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (glej v tem smislu zgoraj v točki 55 navedeno sodbo M/Evropski varuh človekovih pravic, EU:T:2008:397, točka 143).

73 V zvezi z zahtevo, da mora pravno pravilo podeljevati pravice posameznikom, iz sodne prakse izhaja, da je ta zahteva izpolnjena, če to pravilo podeljuje ugodnost, ki jo je mogoče opredeliti kot pridobljeno pravico, je njegov namen varovanje interesov posameznikov ali dodeljuje pravice v korist posameznikov, katerih vsebino je mogoče zadostno opredeliti (glej sodbo z dne 19. oktobra 2005, Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo“ in drugi/Svet, T-415/03, ZOdl., EU:T:2005:365,

točka 86 in navedena sodna praksa). Iz sodne prakse izhaja tudi, da je ta pogoj izpolnjen, kadar kršeno pravno pravilo, čeprav je v bistvenem namenjeno varstvu splošnih interesov, zagotavlja tudi varstvo individualnih interesov zadevnih oseb (glej sodbo z dne 16. maja 2013, Gap granen & producten/Komisija, T-437/10, EU:T:2013:248, točka 22 in navedena sodna praksa).

74 V tem primeru je zato treba ugotoviti, ali je evropski varuh človekovih pravic pri obravnavi pritožbe tožeče stranke in pri preiskavi na lastno pobudo, ki ji je sledila, ravnal nezakonito, kot je bilo zatrjevano. Če je evropski varuh človekovih pravic ravnal nezakonito, je treba preveriti, ali je zaradi tega nastala dovolj resna kršitev pravnih pravil, s katerimi so posameznikom podeljene pravice.

C – *Zatrjevane nezakonitosti*

1. Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb ter načel skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja

a) Uvodne ugotovitve

75 V okviru prvega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je evropski varuh človekovih pravic kršil člen 3(1) Sklepa 94/292 in člena 5 in 9.2 Izvedbenih določb, ker pri obravnavanju pritožbe in med preiskavo na lastno pobudo ni izvedel vseh preiskav, ki so potrebne za razkritje in pojasnitev primerov nepravilnosti, ki jih je zatrjevala. V okviru prvega očitka četrtega tožbenega razloga tožeča stranka zatrjuje kršitev načel skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja iz istih razlogov. Te očitke je treba obravnavati skupaj.

76 Na prvem mestu, navesti je treba, da ima evropski varuh človekovih pravic, kot je bilo že presojeno, zelo široko diskrecijsko pravico v zvezi z utemeljenostjo pritožb in nadaljnjem ukrepanju v zvezi z njimi in da v tem okviru nima nobene obveznosti glede doseganja rezultatov (glej v tem smislu zgoraj v točki 55 navedeni sodbi Evropski varuh človekovih pravic/Lamberts, EU:C:2004:174, točki 50 in 52 in M/Evropski varuh človekovih pravic, EU:T:2008:397, točka 143). Zato le očitno in resno neupoštevanje mej njegove diskrecijske pravice v zvezi z utemeljenostjo pritožb in nadaljnjem ukrepanju v zvezi z njimi lahko pomeni kršitev prava Unije, ki je dovolj resna, da se lahko ugotovi odgovornost Unije. Enako velja, če evropski varuh človekovih pravic ugotavlja, ali gre za primer nepravilnosti, ki ga preiskuje na lastno pobudo.

77 V zvezi z izvajanjem preiskovalnih pooblastil evropskega varuha človekovih pravic, je treba opozoriti, da člen 3(1) Sklepa 94/262 določa, da evropski varuh človekovih pravic na lastno pobudo ali po prejemu pritožbe izvede vse preiskave, „ki se mu zdijo utemeljene“, da bi pojasnil vse domnevne nepravilnosti v dejavnostih institucij in organov Unije. Člen 4.1 Izvedbenih določb določa, da varuh človekovih pravic odloči, ali obstaja dovolj razlogov za upravičenost preiskave v zvezi z dopustno pritožbo. Poleg tega člen 5 teh določb opredeljuje preiskovalna pooblastila, ki jih ima evropski varuh človekovih pravic, s tem ko določa, da evropski varuh človekovih pravic „lahko“ med drugim od institucij in organov Unije zahteva, da mu pošljejo informacije, ali pregleda spis zadevne institucije ali organa. Na podlagi člena 9.2 teh določb ima evropski varuh človekovih pravic v preiskavah na lastno pobudo enaka pooblastila.

78 Evropski varuh človekovih pravic ima tako v skladu s členom 3(1) Sklepa 94/262 in s členi 4.1, 5 in 9.2 Izvedbenih določb tudi diskrecijsko pravico v zvezi z uvedbo in obsegom preiskav, ki jih mora izvesti, in glede preiskovalnih ukrepov, ki jih uporabi pri obravnavi pritožbe ali v okviru preiskave na lastno pobudo.

79 Iz tega izhaja, da je glede na sodno prakso, navedeno v točki 70 zgoraj in naslednjih, le očitno in resno neupoštevanje mej njegovih preiskovalnih pooblastil, ki so določena v členu 3(1) Sklepa 94/262 in v členih 4.1, 5 in 9.2 Izvedbenih določb, lahko dovolj resna kršitev, ki lahko povzroči odgovornost Unije.

80 Evropski varuh človekovih pravic pa mora svojo diskrecijsko pravico glede preiskave izvajati ob upoštevanju hierarhično višjih pravil prava Unije.

81 Člen 41 Listine o temeljnih pravicah, v katerem je določena pravica do dobrega upravljanja, v odstavku 1 določa, da ima vsakdo pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku. Člen 41(2) te listine določa, da ta pravica vključuje predvsem pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene, pravico vsake osebe do vpogleda v svoj spis ob spoštovanju legitimnih interesov zaupnosti ter poklicne in poslovne tajnosti ter obveznost uprave, da svoje odločitve obrazloži.

82 Izraz „predvsem“ v tej zadnji določbi pomeni, da se pravica do dobrega upravljanja ne omejuje na tri zgoraj navedena jamstva. To izhaja tudi iz pojasnil k Listini o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 17), ki določajo, da člen 41 temelji na obstoju Unije kot skupnosti prava, katere značilnosti so se razvile v okviru sodne prakse, ki je med drugim utemeljila dobro upravljanje kot splošno pravno načelo.

83 Pojasnila k Listini o temeljnih pravicah se sklicujejo predvsem na sodno prakso, iz katere izhaja, da je, kadar ima institucija Unije široko diskrecijsko pravico, nadzor nad upoštevanjem jamstev, ki so v upravnih postopkih dodeljena s pravnim redom Unije, temeljnega pomena. Ta jamstva vsebujejo med drugim spoštovanje načela skrbnega ravnanja, in sicer, obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko razišče vse upoštevne vidike posameznega primera (glej v tem smislu sodbe z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, EU:C:1991:438, točka 14; z dne 6. novembra 2008, Nizozemska/Komisija, C-405/07 P, ZOdl., EU:C:2008:613, točka 56 in z dne 9. septembra 2011, Dow AgroSciences in drugi/Komisija, T-475/07, ZOdl., EU:T:2011:445, točka 154).

84 V zvezi s tem je treba poudariti, da sta to, da pristojna institucija spoštuje dolžnost skrbno zbrati dejstva, ki so nepogrešljiva za izvajanje njene široke diskrecijske pravice, in njen nadzor od sodišča Unije toliko pomembnejša, ker za izvajanje navedene diskrecijske pravice velja le ozek sodni nadzor vsebine, ki je omejen na iskanje očitne napake. Zato je obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse ustrezne elemente posameznega primera, nujen pogoj, da lahko sodišče Unije preveri, ali so obstajale dejanske in pravne okoliščine, od katerih je odvisno izvajanje te široke diskrecijske pravice (glej v tem smislu sodbe z dne 15. oktobra 2009, Enviro Tech (Europe), C-425/08, ZOdl., EU:C:2009:635, točki 47 in 62; z dne 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Svet, T-13/99, Recueil, EU:T:2002:209, točki 166 in 171 in z dne 16. septembra 2013, ATC in drugi/Komisija, T-333/10, ZOdl., EU:T:2013:451, točka 84).

85 Poleg tega diskrecijska pravica, ki jo ima evropski varuh človekovih pravic na podlagi Sklepa 94/262 in Izvedbenih določb v zvezi s preiskovalnimi ukrepi, ki jih mora ta izvesti pri opravljanju svoje naloge, evropskega varuha človekovih pravic ne odvezuje od načela skrbnega ravnanja. Iz tega izhaja, da lahko evropski varuh človekovih pravic sicer svobodno odloči, da bo uvedel preiskavo, in da, če se odloči, da jo bo, lahko izvede tiste preiskovalne ukrepe, za katere meni, da so upravičeni, vendar se mora po teh preiskovalnih ukrepih prepričati, da lahko skrbno in nepristransko razišče vse upoštevne vidike za odločitev, ali je trditev o nepravilnosti utemeljena, in o morebitnem nadaljnjem ukrepanju v zvezi s to trditvijo (v zvezi z obveznostjo Komisije, da opravi preiskavo pritožbe, glej po analogiji sodbo z dne 17. maja 2001, IECC/Komisija, C-450/98 P, Recueil, EU:C:2001:276, točka 57). To, da evropski varuh človekovih pravic pri opravljanju svojih pristojnosti spoštuje načelo skrbnega ravnanja, je toliko bolj pomembno, ker ima na podlagi člena 228(1) PDEU in člena 3(1) Sklepa 94/262 ravno nalogo, da odkriva in poskuša odpravljati nepravilnosti v splošnem interesu in v interesu zadevnega državljana.

86 Evropski varuh človekovih pravic zato nima diskrecijske pravice glede spoštovanja načela skrbnega ravnanja v konkretnem primeru. Zato kršitev načela skrbnega ravnanja zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve v smislu sodne prakse, navedene v točki 70 zgoraj (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2007, Schneider Electric/Komisija, T-351/03, ZOdl., EU:T:2007:212, točki 117 in 118).

87 Vendar pa je treba tudi poudariti, da vsaka nepravilnost evropskega varuha človekovih pravic še ne pomeni kršitve načela skrbnega ravnanja, kot je opredeljeno v točki 83 zgoraj. Le nepravilnost evropskega varuha človekovih pravic pri izvajanju njegovih pooblastil pri preiskavi, katere posledica je, da ni mogel skrbno in nepristransko preučiti vseh upoštevnih elementov, da bi se odločil o utemeljenosti trditve v zvezi s primerom nepravilnosti na strani institucije, organa, urada ali agencije Unije in mogočem nadaljnjem ukrepanju v zvezi s to trditvijo, lahko utemelji nepogodbeno odgovornost Unije zaradi kršitve načela skrbnega ravnanja (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2001, Comafrica in Dole Fresh Fruit Europe/Komisija, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 in T-225/99, Recueil, EU:T:2001:184, točka 144).

88 Na drugem mestu, v zvezi z zahtevo, da mora biti namen pravnega pravila, katerega kršitev se zatrjuje, podeljevanje pravic posameznikom, je treba opozoriti, da je sodna praksa pojasnila, da je pogoj v zvezi z varstveno naravo izpolnjen, če kršeno pravno pravilo, čeprav je v bistvenem namenjeno varstvu splošnih interesov, zagotavlja tudi varstvo individualnih interesov zadevnih posameznikov (glej točko 71 zgoraj). Načelo skrbnega ravnanja in pravica do dobrega upravljanja pa imata jasno varstveno naravo v zvezi s posamezniki (glej v tem smislu sodbi z dne 18. septembra 1995, Nölle/Svet in Komisija, T-167/94, Recueil, EU:T:1995:169, točka 76 in z dne 9. julija 1999, New Europe Consulting in Brown/Komisija, T-231/97, Recueil, EU:T:1999:146, točka 39). Enako velja glede pravil, ki urejajo preiskave evropskega varuha človekovih pravic, saj ta pravila posameznikom omogočajo predvsem, da naslovijo pritožbe v zvezi z nepravilnostmi in da so obveščeni o rezultatu preiskav, ki jih v zvezi s tem vodi evropski varuh človekovih pravic (glej v tem smislu zgoraj v točki 55 navedeno sodbo Evropski varuh človekovih pravic/Lamberts, EU:C:2004:174, točka 56).

b) Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb in načel skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja med preiskavami v zvezi z odločbo z dne 22. oktobra 2007

– Uvod

89 V prvem delu prvega tožbenega razloga tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je nezakonito ravnal pri preučitvi pritožbe, ki je vodila do odločbe z dne 22. oktobra 2007.

– Obstoj nezakonitosti

90 Na prvem mestu, tožeča stranka očita evropskemu varuhu človekovih pravic, da ni vztrajal, da bi od Parlamenta dobil določene dokumente, ki jih je Parlament imel in ki jih evropski varuh človekovih pravic ni prejel. Pri presoji tega očitka je treba opozoriti na naslednja dejstva.

91 Po pritožbi je 30. junija 2007 evropski varuh človekovih pravic odločil, da izvede preiskavo glede naslednjih trditev in predlogov: „Parlament ni pravilno obravnaval zahteve [tožeče stranke] po njenem vpisu na [seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98]“ in „[t]ožečo stranko bi bilo treba obravnavati pravično glede zasedbe delovnega mesta v institucijah Skupnosti“.

92 Evropski varuh človekovih pravic je v okviru te preiskave odločil, da bo pregledal dokumentacijo Parlamenta v zvezi z naslednjimi točkami:

„1. ali je, potem ko je bilo ime [tožeče stranke] vpisano na seznam [primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98] (17. maj 2005), Parlament zaposlil administratorje francoskega jezika kot uradnike ali začasne uslužbence z drugih seznamov [primernih kandidatov];

2. če je odgovor pritrdilen, ali je bil spis [tožeče stranke] upoštevan (in kako); v zvezi s tem želim imeti dostop med drugim do upoštevnih obrazloženih odločb v zvezi z izbori (vključno z dokumentom, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov);

3. ali so bile ostale institucije Skupnosti obveščene o odločitvi Parlamenta, da [tožečo stranko] vključi na seznam [primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98] po tem, ko je bil seznam izčrpan (potem ko so se zaposlili vsi kandidati s seznama), in na kakšen način;

4. videti je, da Parlament trdi, da je bil seznam [primernih kandidatov] na katerega je bila [tožeča stranka] dodana (maja 2005), poslan na vse GD in da je navedena tudi na pregledu veljavnih seznamov, ki je vsako leto poslan na GD“.

93 Iz poročila o pregledu izhaja, da so zastopniki Parlamenta podali stališča glede vsakega dokumenta iz „dokumentacije“, ki je bila pripravljena za pregled. Ta stališča pa v poročilu niso povzeta. Poleg tega so bili v zadevni „dokumentaciji“ naslednji dokumenti:

1. seznam oseb, ki jih je Parlament zaposlil kot administratorje […] od 1. maja 2005;

2. dokument, naslovljen „pooling“, ki ga je posredoval EPSO, v katerem je navedeno število kandidatov, ki so ostali na seznamu [primernih kandidatov] vseh javnih natečajev, ki so jih organizirale različne institucije Unije […];

3. elektronska pošta, ki sta jo poslala Parlament in Svet, skupaj z življenjepisom in prijavo [tožeče stranke];

4. seznam vseh zaposlitev, ki jih je izvedel Parlament od maja 2005 (naziv AD 5);

5. seznam vseh zaposlitev, ki jih je izvedel Parlament od maja 2005 (potrjen naziv);

6. seznam vseh zaposlitev francosko govorečih oseb, ki jih je izvedel Parlament od maja (naziv AD 5);

7. dokument z naslovom ‚Stanje seznamov [primernih kandidatov] javnih natečajev EP‘;

8. seznam začasnih uslužbencev, ki zasedajo stalna delovna mesta v Parlamentu.“

94 Vsi ti dokumenti so bili v upravnem postopku obravnavani kot zaupni. Vendar je Evropski varuh človekovih pravic v dupliki priložil kopijo dokumenta EPSO z dne 14. maja 2007 z naslovom „Pooling rezerva uspešnih kandidatov javnega natečaja“ (dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007), v katerem so bili določeni zaupni deli počrnjeni. V tem dokumentu je navedeno, da je bil v zvezi z javnim natečajem EUR/A/151/98 za področje z naslovom „Administrator FR“ 12. januarja 2000 izdelan seznam primernih kandidatov in da je bila na seznamu le še ena oseba. Poleg tega je v okviru postopka pred Sodiščem za uslužbence v zadevi F-9/12 tožeča stranka od Parlamenta prejela obvestilo o vseh dokumentih iz zadevne „dokumentacije“. Tožeča stranka je te dokumente predložila v tej zadevi 6. junija 2012.

95 Tožeča stranka navaja, da po zahtevi v okviru svojih prvih treh vprašanj, navedenih v točki 92 zgoraj evropski varuh človekovih pravic ni dobil dokumentov z informacijami v zvezi z vpisom njenega imena na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni vztrajal pri pridobitvi teh informacij od Parlamenta.

96 V zvezi s tem je treba navesti, da evropski varuh človekovih pravic ni izrecno zahteval dostopa do zadevnih dokumentov z informacijami. Želel je izvedeti, „ali so bile ostale institucije Skupnosti obveščene o odločitvi Parlamenta, da vključi [ime] [tožeče stranke] na seznam primernih kandidatov [za javni natečaj EUR/A/151/98] po tem, ko je bil ta seznam izčrpan (potem ko so se zaposlili vsi kandidati s seznama) in na kakšen način“. Parlament je torej lahko na vse mogoče načine izkazal, da je ostale institucije obvestil o svoji odločitvi, da tožečo stranko vključi na zadevni seznam primernih kandidatov. Evropskemu varuhu človekovih pravic tako ni mogoče očitati, da ni vztrajal pri tem, da bi pridobil prav te dokumente z informacijami. Zato je treba ta očitek tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

97 Tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita tudi, da ni imel na voljo dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov, ki ga je zahteval od Parlamenta.

98 V zvezi s tem je treba navesti, da je pod točko 2 preiskovalnih ukrepov, ki jih je evropski varuh človekovih pravic izvedel 30. junija 2007 (glej točko 92 zgoraj), evropski varuh človekovih pravic navedel, da bi le v primeru, če bi Parlament zaposlil administratorje francoskega jezika s statusom uradnika ali začasnega uslužbenca z drugih seznamov primernih kandidatov potem, ko je bilo ime tožeče stranke dodano na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, moral imeti dostop do ustreznih obrazloženih odločb v zvezi z izborom, vključno z dokumentom, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov. Iz tega izhaja, da je, ker Parlament ni zaposlil administratorjev francoskega jezika, kot je bila tožeča stranka, drugi preiskovalni ukrep postal brezpredmeten.

99 Ni pa sporno, da je med preiskavo Parlament evropskemu varuhu predložil sezname, prvič, oseb, ki jih je Evropski parlament zaposlil kot administratorje od 1. maja 2005, drugič, vseh zaposlitev, ki jih je Parlament izvedel od maja 2005 (naziv AD 5), tretjič, vseh zaposlitev, ki jih je Parlament izvedel od maja 2005 (potrjen naziv) in četrtič, zaposlitev vseh francosko govorečih oseb, ki jih je izvedel Parlament od maja 2005 (naziv AD 5). Te sezname je predložila tožeča stranka v tej zadevi 6. junija 2012. Na podlagi teh seznamov je evropski varuh človekovih pravic z odločbo z dne 22. oktobra 2007 ugotovil, da je od maja 2005 Parlament zaposlil le administratorje francoskega jezika s posebnimi znanji. Tožeča stranka po posredovanju teh seznamov ni niti trdila niti dokazala, da je bila presoja, ki jo je opravil evropski varuh človekovih pravic, napačna. Zato evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da ni vztrajal na tem, da bi pridobil zadevni dokument, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov.

100 Na drugem mestu, tožeča stranka ocenjuje, da presoja iz točke 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007 izhaja iz preiskave, ki je bila končana, ne da bi bila izvedena potrebna preverjanja, in je napačna.

101 V zvezi s tem je treba navesti, da je v točki 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007 evropski varuh človekovih pravic ocenil naslednje:

„Poleg tega je pregled potrdil to, kar je Parlament že navedel v svojem mnenju, in sicer da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bila navedena razpoložljivost [tožeče stranke], dan na razpolago ostalim institucijam Skupnosti. Pregled je potrdil tudi, da je bil njen življenjepis poslan službi, ki je zaprosila za informacije o njej, in sicer Svetu […]“

102 Najprej, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je napačno trdil, da je Parlament v mnenju z dne 22. marca 2007 navedel, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo vpisano njeno ime, dan na razpolago ostalim institucijam. Ta očitek je utemeljen.

Parlament namreč v tem mnenju ni navedel, da je bil ta seznam dan na razpolago ostalim institucijam. Evropski varuh človekovih pravic ugotavlja, da je bilo tako in da je v zvezi s tem storil napako. Ta napaka je izkrivila vsebino dokumenta, kar pomeni pomanjkanje skrbnega ravnanja pri preučitvi spisa in zlasti pri upoštevanju dejstva, ki ga je evropski varuh človekovih pravic sam štel za upoštevno.

103 Dalje, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je preiskavo zaključil, čeprav v spisu o pregledu ni bilo nobenega dokaza, da je bil zadevni seznam primernih kandidatov dan na razpolago ostalim institucijam, organom, uradom in agencijam Unije. Po mnenju tožeče stranke na podlagi dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007, ki ga navaja evropski varuh človekovih pravic, ni mogoče dokazati dajanja seznama primernih kandidatov na razpolago ostalim institucijam pred tem datumom.

104 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se je evropski varuh človekovih pravic odločil, da pregleda dokumentacijo Parlamenta, da med drugim izve, „ali so bile ostale institucije Skupnosti obveščene o odločitvi Parlamenta, da vključi [ime tožeče stranke na] seznam primernih kandidatov [za javni natečaj EUR/A/151/98] po tem, ko je bil ta seznam izčrpan (potem ko so se zaposlili vsi kandidati s seznama) in na kakšen način“ (glej točko 92 zgoraj). Poleg tega so stranke na obravnavi potrdile, da je bilo ime tožeče stranke na ta seznam vpisano 17. maja 2005. Tega dne, kot to trdi v pritožbi tožeča stranka, so bili vsi uspešni kandidati javnega natečaja EUR/A/151/98 zaposleni. Evropski varuh človekovih pravic je torej skušal izvedeti, ali so bile ostale institucije, organi, uradi in agencije Unije obveščene o odločitvi Parlamenta z dne 17. maja 2005, da se ime tožeče stranke vključi na ta seznam in na kakšne načine.

105 V odgovor na to vprašanje je Parlament evropskemu varuhu človekovih pravic predložil seznam iz dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007. Iz tega seznama izhaja, da je bilo 14. maja 2007 na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 le še ime enega kandidata. Glede na to, da so se vsi ostali kandidati, ki so uspešno opravili ta javni natečaj, zaposlili pred 17. majem 2005, bi moral evropski varuh človekovih pravic iz tega dokumenta sklepati, da je bila 14. maja 2007 tožeča stranka edina kandidatka, katere ime je še bilo na tem seznamu. Ker so namreč ostale institucije, organi, uradi in agencije Unije lahko vpogledali v dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007, so lahko vsaj 14. maja 2007 izvedeli, da je bila tožeča stranka zadnja uspešna kandidatka, katere ime je bilo na tem seznamu primernih kandidatov.

106 Vendar kot priznava evropski varuh človekovih pravic v odgovoru na tožbo na podlagi dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007 ni mogoče izvedeti, kdaj in kako je Parlament o vpisu imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 obvestil ostale institucije, organe, urade in agencije Unije.

107 Evropski varuh človekovih pravic je v odločbi o pregledu izrecno navedel, da je želel pregledati spis Parlamenta, da bi izvedel, ali so bili ostale institucije, organi, agencije in uradi Unije obveščeni o odločitvi Parlamenta, da vključi ime tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 potem, ko je bil ta seznam izčrpan, in na kakšen način.

108 Poleg tega je odgovor na vprašanje, kdaj in kako so bili institucije, organi, agencije in uradi Unije obveščeni o vpisu tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, eden od upoštevnih elementov, ki so predmet preiskave evropskega varuha človekovih pravic v zvezi z vprašanjem, ali je Parlament pri obravnavi spisa tožeče stranke po tem vpisu, odgovoren za nepravilnosti. Ker je bil namreč ta seznam sprva veljaven do 1. junija 2007 in ker bi dejstvo, da je Parlament o tem seznamu seznanil ostale institucije, organe, agencije in urade Unije, lahko prispevalo k povečanju možnosti zaposlitve tožeče stranke, bi dejstvo, da Parlament o tem seznamu ni obvestil ostalih institucij, organov, agencije in uradov Unije čim prej po tem, ko je bilo ime tožeče stranke vpisano na ta seznam, 17. maja 2005, lahko pomenilo nepravilnost in to neodvisno od obstoja izrecne določbe v veljavni ureditvi, ki nalaga tako obveščanje.

109 Zato evropski varuh človekovih pravic, s tem ko med svojo preiskavo ni obravnaval vprašanja, kdaj in kako je Parlament o vpisu imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 obvestil druge institucije, organe, agencije in urade Unije, ni izpolnil svoje dolžnosti skrbnega ravnanja pri presoji vprašanja, ali in kako so bili institucije, organi, agencije in uradi Unije obveščeni o vpisu imena tožeče stranke na ta seznam med 17. majem 2005 in 14. majem 2007, kar je velik del obdobja veljavnosti tega seznama.

110 Različne trditve evropskega varuha človekovih pravic ne morejo izpodbiti te ugotovitve.

111 V zvezi s trditvijo, da poročilo o pregledu ne vsebuje nujno taksativnega seznama vseh dokumentov iz spisa, ampak našteva le dokumente, katerih kopijo so zastopniki evropskega varuha človekovih pravic prejeli, je treba ugotoviti, da evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 22. oktobra 2007 ni navedel, da je te druge dokumente zahteval, niti jih ni izkazal. Evropski varuh človekovih pravic jih tudi ni predložil v tem postopku, čeprav je dokazno breme na njegovi strani, ker jih navaja za utemeljitev te odločbe. Nazadnje evropski varuh človekovih pravic je priznal, da v tem spisu ni bilo ostalih dokumentov, saj v odgovoru na tožbo navaja, da „bi bilo mogoče [n]eobstoj dopisov ali elektronskih sporočil v spisu Parlamenta, s katerimi se obvešča druge institucije, razložiti tako, da je bila ta informacija podana ustno“. Zato trditev evropskega varuha človekovih pravic ne more ovreči ugotovitve, da po njegovi preiskavi ni imel na voljo vseh upoštevnih elementov, ki se zahtevajo za pravilno oceno obstoja nepravilnosti.

112 V zvezi s trditvijo, da je EPSO v dopisu z dne 26. aprila 2007 tožeči stranki sporočil, da „so si med sestanki [ki jih je imel] redno z odgovornimi za zaposlovanje na različnih [i]nstitucijah, ti sistematično izmenjavali informacije v zvezi s stanjem njihovih seznamov primernih kandidatov in pogosto dajali uspešne kandidate na voljo drugim“, je treba navesti, da v odločbi z dne 22. oktobra 2007 evropski varuh človekovih pravic te prakse ni izkazal. Dalje, na podlagi te trditve ni mogoče sklepati, kdaj so bili ostale institucije, organi, agencije in uradi Unije obveščeni o vpisu imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Zato, tudi če bi bila ta praksa ustnega obveščanja izkazana, pa evropski varuh človekovih pravic ni mogel le na podlagi tega dejstva v tej zadevi sklepati, da je Parlament v primernem času obvestil ostale institucije, organe, agencije in urade Unije o razpoložljivosti tožeče stranke.

113 Nazadnje je na podlagi različnih dokumentov, imenovanih „pooling“, ki jih je evropski varuh človekovih pravic priložil svojemu odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča, treba ugotoviti, da informacija o vpisu imena uspešnih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98 na seznam primernih kandidatov za ta javni natečaj, ki je bila posredovana v dokumentih, imenovanih „pooling“, ki jih je izdelal EPSO, ni v celoti zanesljiva. Tako ni sporno, da je bilo ime tožeče stranke na ta seznam vpisano 17. maja 2005, in iz dokumentov Parlamenta, ki jih je evropski varuh človekovih pravic predložil med tem postopkom, izhaja, da se je vseh 22 prvotnih uspešnih kandidatov tega javnega natečaja, zaposlilo do 31. decembra 2002, razen enega, ki se je zaposlil 1. junija 2003. Vendar pa kljub dejstvu, da je bil februarja 2003 le še en uspešen kandidat tega javnega natečaja, katerega ime je še bilo na tem seznamu, iz dokumenta EPSO z dne 3. februarja 2003 izhaja, da so bila imena šestih uspešnih kandidatov tega dne še vedno na tem seznamu. Prav tako januarja 2005 na zadevnem seznamu ne bi smelo biti več nobenega uspešnega kandidata zadevnega javnega natečaja. Vendar pa iz dokumenta EPSO z dne 26. januarja 2005 izhaja, da sta bili tega dne na zadevnem seznamu še dve imeni uspešnih kandidatov. Nazadnje, po 17. maju 2005 bi moralo biti na zadevnem seznamu le še ime tožeče stranke. Vendar pa iz dokumenta EPSO z dne 12. decembra 2005 izhaja, da sta bili na zadevnem seznamu še imeni dveh uspešnih kandidatov.

114 Na tretjem mestu, tožeča stranka nasprotuje presoji, ki je bila povzeta v točki 1.1 odločbe z dne 22. oktobra 2007, s katero je bila končana preiskava na podlagi pritožbe. Tožeča stranka meni, da ni prav, da evropski varuh človekovih pravic ni izvedel preiskave o kontradiktornem pristopu Parlamenta, ki je po eni strani zavrnil njene spontane prijave, in po drugi strani navedel, da je lahko prosto pošiljala prijave vsem institucijam.

115 V zvezi s tem očitkom je treba opozoriti na naslednja dejstva in dokaze.

116 Na podlagi člena 2(4) Sklepa 94/262 je moral pritožnik pred vložitvijo pritožbe pri evropskem varuhu človekovih pravic že uporabiti ustrezna upravna sredstva pri zadevnih institucijah in organih.

117 V tej zadevi je po zahtevi za informacije, ki jo je tožeča stranka naslovila na Parlament glede postopka za prijavo na prosta delovna mesta, Parlament tožečo stranko v dopisu z dne 5. januarja 2006 obvestil, da je treba, če gre za prijavo na prosta delovna mesta, postopno preučiti najprej možnosti premestitve ali imenovanja iz naslova napredovanja znotraj zadevne institucije in nato prošnje za premestitev oziroma možnosti, da se izvede notranji natečaj, in šele po tem, ko so te možnosti izčrpane, se lahko vpogleda v seznam primernih kandidatov za javni natečaj. Poleg tega je Parlament navedel, da so bile prijave uspešnih kandidatov javnih natečajev na objavljena prosta delovna mesta po uradni dolžnosti zavržene kot nedopustne.

118 V pritožbi je tožeča stranka navedla, da „[se je] na Parlament obrnila, da bi se seznanila s postopkom za imenovanje“ in da „[jo je] ta obvestil da, če [bi se prijavila] na prosta delovna mesta, bi bila njena prijava avtomatično zavržena, saj so imeli prednost uradniki in uspešni kandidati notranjih natečajev (glej dopis Parlamenta z dne 5. januarja 2006, priloga 3)“. Nato se je pritožila, da ni imela nobenih ponudb za zaposlitev in je navedla, da je v sebi prepričana, da je bila žrtev maščevalnega duha Parlamenta“.

119 V mnenju na podlagi pritožbe je Parlament navedel, da je lahko tožeča stranka prosto pošiljala spontane prijave na vse institucije.

120 Nazadnje, evropski varuh človekovih pravic je v točki 1.1 odločbe z dne 22. oktobra 2007 navedel:

„V svojih stališčih [tožeča stranka] opozarja, da jo je uradnik Parlamenta obvestil, da se ji ni dovoljeno prijavljati na notranja delovna mesta Parlamenta […]. Evropski varuh človekovih pravic meni, da ker se ta pripomba šteje kot nova trditev, pred njo niso bila uporabljena ustrezna sredstva pri Parlamentu […] Zato evropski varuh človekovih pravic v okviru te odločitve tega ne bo obravnaval“.

121 Glede teh elementov je treba navesti, da domnevno kontradiktorno ravnanje Parlamenta izhaja iz stališča, ki ga je Parlament zavzel, potem ko je tožeča stranka vložila pritožbo. Tožeča stranka se v zadevni pritožbi torej ni mogla sklicevati na to ravnanje in še manj ni mogla uporabiti ustreznih upravnih sredstev pri Parlamentu, preden je v zvezi s tem ravnanjem na podlagi člena 2(4) Sklepa 94/262 vložila pritožbo. To potrjuje dejstvo, da tožeča stranka niti v pritožbi, naslovljeni na Parlament z dne 14. novembra 2006, niti v pritožbi ni oporekala temu, da je Parlament izvajal člen 29 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije v različici, ki se uporablja v tej zadevi (v nadaljevanju: kadrovski predpisi za uradnike), v skladu s katerim institucije lahko v seznam primernih kandidatov za javni natečaj vpogledajo šele po tem, ko so izčrpane možnosti za premestitev ali imenovanje iz naslova napredovanja znotraj zadevne institucije, prošnje za premestitev oziroma možnosti izvedbe notranjega natečaja.

122 Zato evropski varuh človekovih pravic ni storil napake, ko je v točki 1.1 odločbe z dne 22. oktobra 2007 menil, da je domnevno kontradiktorno ravnanje, ki ga zatrjuje tožeča stranka, nova trditev in v zvezi z njo niso bila uporabljena ustrezna sredstva pri Parlamentu. Zato neobstoj preiskave v zvezi s tem kontradiktornim ravnanjem ne more biti konstitutivni element za kršitev Sklepa 94/262, Izvedbenih določb ali načela skrbnega ravnanja.

123 Na četrtem mestu, tožeča stranka očita evropskemu varuhu človekovih pravic, da je čestital Parlamentu, ker je podaljšal veljavnost seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo njeno ime, ne da bi se ukvarjal z dejstvom, da na prošnjo za podaljšanje ni dobila odgovora, niti se ni posvetoval s Svetom.

124 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je veljavnost seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, potekla 1. junija 2007. Tožeča stranka je pri generalnem sekretarju Parlamenta 15. maja 2007 predlagala podaljšanje tega seznama. Službe Parlamenta so 6. junija 2007 na ta dopis odgovorile. Navedle so, da je na predlog evropskega varuha človekovih pravic generalni sekretar Parlamenta predlagal, naj se začne postopek za podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 do 31. avgusta 2007. Generalni sekretar Parlamenta je 17. julija 2007 tožečo stranko obvestil, da je na predlog evropskega varuha človekovih pravic in v pričakovanju izida preučitve njenega spisa od evropskega varuha človekovih pravic odločil, da bo veljavnost tega seznama podaljšal do 31. avgusta 2007. Nazadnje je v točki 2.6 odločbe z dne 22. oktobra 2007 evropski varuh človekovih pravic navedel:

„Nazadnje, glede dopisa [tožeče stranke] z dne 21. maja 2007, v katerem je obvestila, da je kontaktirala generalnega [sekretarja] Parlamenta […] 15. maja 2007, da bi mu predlagala podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov [za javni natečaj EUR/A/151/98], evropski varuh človekovih pravic opozarja, da je v zvezi s prejšnjo pritožbo ocenil, da je bila izbira datuma poteka veljavnosti seznama primernih kandidatov od OI odločitev, ki spada pod diskrecijsko pravico uprave. V zvezi s tem je evropski varuh človekovih pravic Parlamentu čestital, da je bil pripravljen podaljšati veljavnost zadevnega seznama primernih kandidatov, da bi mu omogočil, da dokonča preiskavo v tej zadevi.“

125 V zvezi z vsebino dopisa Parlamenta z dne 6. junija 2007 ni pravilno trditi, da Parlament ni neposredno odgovoril na predlog za podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov, ki ga je podala tožeča stranka v dopisu z dne 15. maja 2007. Iz dopisa Parlamenta z dne 6. junija 2007 namreč izrecno izhaja, da je vseboval odgovor na dopis tožeče stranke z dne 15. maja 2007. Dejstvo, da iz tega dopisa Parlamenta izhaja tudi, da se je na predlog evropskega varuha človekovih pravic začel postopek podaljšanja veljavnosti seznama primernih kandidatov do 31. avgusta 2007, ne pomeni, da ni bil podan odgovor na predlog tožeče stranke za podaljšanje. Isti dopis Parlamenta je treba razumeti kot odgovor na predloga tožeče stranke in evropskega varuha človekovih pravic, da se ta rok podaljša. Splošno sodišče ugotavlja, da se pritožba ni nanašala na vprašanje, ali je Parlamentu mogoče očitati nepravilnosti, ker ni izrecno odgovoril na predlog tožeče stranke o podaljšanju veljavnosti seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo njeno ime. Zato evropskemu varuhu človekovih pravic ni bilo mogoče očitati, da na podlagi pritožbe ni izvedel preiskave v zvezi s temi vprašanji. Nazadnje, ob upoštevanju zahtev dobrega upravljanja ni mogoče kritizirati tega, da je Parlament podaljšal veljavnost zadevnega seznama, dokler evropski varuh človekovih pravic ne konča preiskave.

126 Tožeča stranka zatrjuje tudi, da je podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov potekalo brez posvetovanja s Svetom. Vendar tožeča stranka te trditve ne pojasnjuje dovolj. To vprašanje nikakor ni bilo del pritožbe. Zato evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da na podlagi navedene pritožbe ni izvedel preiskave glede tega vprašanja.

127 Na petem mestu, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da na podlagi pritožbe ni pravilno izvedel preiskave glede tega, ali je bila diskriminirana glede na ostale uspešne kandidate javnega natečaja EUR/A/151/98, ker je bilo njeno ime na seznamu primernih kandidatov krajše obdobje kot ime ostalih uspešnih kandidatov.

128 V zvezi s tem je treba navesti, da v pritožbi tožeča stranka ni trdila, da je bila diskriminirana, ker je bilo trajanje veljavnosti vpisa njenega imena na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 krajše kot pri ostalih uspešnih kandidatih istega javnega natečaja. Navedla je, da ji nobena institucija od vpisa njenega imena na ta seznam ni ponudila delovnega mesta, in je menila, da je bila žrtev maščevalnega duha Parlamenta zaradi pravnih sredstev, ki jih je vložila proti Parlamentu. Poleg tega je pojasnila, da je želela, da bi bila „imenovana ali vsaj da bi lahko lojalno sodelovala na razpisih za prosta delovna mesta in to v vseh evropskih institucijah“. Nazadnje, evropskemu varuhu človekovih pravic je predlagala, naj začne preiskavo „zaradi nepravilnosti v zvezi z vodenjem [njenega] spisa glede seznama primernih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98“.

129 Z dopisom z dne 30. januarja 2007 je evropski varuh človekovih pravic od Parlamenta zahteval, naj mu predloži mnenje o naslednji trditvi in zahtevi: „[Tožeča stranka] ocenjuje, da Parlament ni ustrezno vodil njenega spisa, [po vključitvi] imena tožeče stranke [na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98]“ in „[tožeča stranka] zahteva, da bi se jo glede zapolnjevanja prostih delovnih mest v institucijah Skupnosti pravično obravnavalo“.

130 Parlament je v mnenju navedel, da tožeča stranka ni izkazala dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče domnevati obstoj neposredne ali posredne diskriminacije glede na ostale uspešne kandidate javnega natečaja EUR/A/151/98. V pripombah na mnenje Parlamenta tožeča stranka te zadnje ocene ni izpodbijala. Pregledi evropskega varuha človekovih pravic se tudi niso nanašali na diskriminacijo, ki jo je zatrjevala tožeča stranka v točki 127 zgoraj (glej točko 92 zgoraj).

131 V elektronski pošti z dne 28. avgusta 2007, ki je bila naslovljena na osebo, ki je bila zadolžena za njen primer pri evropskem varuhu človekovih pravic, je tožeča stranka navedla:

„Kot veste, se je Parlament […] strinjal, da podaljša veljavnost seznama [primernih kandidatov za] javni natečaj EUR/A/151/98, šele na vašo zahtevo (moja zahteva je bila zavrnjena z molkom). Podaljšanje je bilo odobreno le za obdobje treh mesecev (od tega sta bila dva meseca v obdobju dopustov), čeprav se mi zdi, da je bil prvotni seznam podaljšan za daljše obdobje. Parlament meni […], da je bil namen tega roka le, da se vam omogoči, da zaključite preiskavo, ki ste jo vodili.“

132 Glede na ta dejstva tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic ne bi smela očitati, da po pritožbi ni izvedel preiskave o tem, ali je bila diskriminirana glede na ostale uspešne kandidate javnega natečaja EUR/A/151/98, ker je bila vpisana na seznam primernih kandidatov krajše obdobje kot ostali uspešni kandidati tega natečaja. V tej pritožbi namreč take trditve ni bilo. Dejstvo, da tožeča stranka v odgovoru na mnenje Parlamenta ni izpodbijala ocene Parlamenta, da ni izkazala dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče domnevati neposredno ali posredno diskriminacijo glede na ostale uspešne kandidate tega javnega natečaja, to potrjuje.

133 Poleg tega, v delu, v katerem se očitek tožeče stranke nanaša to, da je bila veljavnost seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 podaljšana le za tri mesece, čeprav naj bi bila veljavnost prvotnega seznama primernih kandidatov podaljšana za daljše obdobje (glej elektronsko pošto z dne 28. avgusta 2007, ki je povzeta v točki 131 zgoraj) oziroma je bilo v navadi, da se veljavnost seznama primernih kandidatov za javni natečaj podaljša za daljše obdobje (glej dopis z dne 19. oktobra 2007), je treba navesti, da se, ker je odločbo o podaljšanju veljavnosti seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, Parlament sprejel junija 2007, ta ni mogla biti predmet pritožbe. Torej evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da po tej pritožbi tega vprašanja ni obravnaval. Dalje se ne izkaže, da so bila vprašanja, ki jih je tožeča stranka zastavila evropskemu varuhu človekovih pravic v njenih zgoraj navedenih dopisih, zastavljena Parlamentu. Nazadnje, pavšalne trditve tožeče stranke, da naj bi bila veljavnost zadevnega seznama podaljšana za daljše obdobje za prvotne uspešne kandidate tega javnega natečaja in da je bilo v navadi, da se veljavnost seznama primernih kandidatov za javni natečaj podaljša za daljše obdobje, niso utemeljene. Zato evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da ni izvedel preiskave izrecno glede teh trditev. Zato je treba očitek glede neobstoja skrbnega ravnanja iz točke 127 zgoraj, zavrniti.

134 Na šestem mestu, tožeča stranka meni, da spis o pregledu ni vseboval dokaza o tem, da je bil seznam, na katerem je bilo njeno ime, poslan vsem GD Parlamenta, zato naj bi se evropski varuh človekovih pravic napačno zanašal le na trditve Parlamenta v zvezi s tem.

135 Parlament je v mnenju z dne 20. marca 2007 menil, da so bili seznami primernih kandidatov poslani vsem GD Parlamenta in da je bil pregled veljavnih seznamov in števila uspešnih kandidatov, ki so na voljo na vsakem seznamu, vsako leto poslan tem GD. Evropski varuh človekovih pravic je med preiskavo navedel, da želi pregledati dokumentacijo Parlamenta v zvezi z dejstvom, da „se zdi, da

Parlament trdi, da je bil seznam ustreznih kandidatov, na katerega je bilo dodano [ime] [tožeče stranke] (maja 2005), poslan vsem GD in da je bilo ime omenjeno tudi v pregledu veljavnih seznamov, ki je vsako leto poslan GD“.

136 Tožeča stranka je v pripombah na mnenje Parlamenta z dne 20. marca 2007 menila, da Parlament ni predložil nobenega dejstva ali dokaza v utemeljitev svojih trditev o posredovanju seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 svojim GD.

137 Nazadnje je evropski varuh človekovih pravic v točki 2.4 odločbe z dne 22. oktobra 2007 pojasnil, da „[je] njegov pregled spisa Parlamenta pokazal, da je bila […] prijava [tožeče stranke] dana na razpolago vsem [GD] Parlamenta“.

138 Glede na te elemente je treba ugotoviti, da se evropski varuh človekovih pravic iz točke 2.4 odločbe z dne 22. oktobra 2007, kot je bila povzeta v točki 137 zgoraj, v okviru te trditve ne sklicuje podrobno na noben dokument, na podlagi katerega bi bilo to mogoče utemeljiti, in to kljub dejstvu, da je tožeča stranka v svojih pripombah na mnenje Parlamenta vztrajala, da mora Parlament svoje stališče podpreti z dokazi.

139 Tudi evropski varuh človekovih pravic v vlogah pri Splošnem sodišču ni predložil nobenega dokaza v zvezi s tem. Poudaril je le, da je dopis o uvedbi pregleda jasno določal, da se nanaša na veljavne sezname, ki so bili vsako leto poslani GD, in da je bila ugotovitev v točki 2.4 odločbe z dne 22. oktobra 2007 podana ob upoštevanju rezultatov pregleda, iz katerih je mogoče sklepati, da „je vse [to dopustilo] prepričanje, da so [njegovi] zastopniki […] med pregledom, ki so ga izvedli, dejansko videli dokumente, ki so potrjevali, da je Parlament obvestil svoje službe o tem, da je bila tožeča stranka dodana na zadevni seznam [primernih kandidatov]“.

140 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba ugotoviti, da je evropski varuh človekovih pravic ob izvajanju svoje preiskave glede posredovanja vpisa imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 vsem GD Parlamenta kršil svojo obveznost skrbnega ravnanja. Pomanjkanje skrbnega ravnanja pri izvajanju zadevne preiskave se je namreč izkazalo z dejstvom, da evropski varuh človekovih pravic svojo presojo iz točke 2.4. odločbe z dne 22. oktobra 2007 lahko utemelji le z domnevo na podlagi dokumentov, katerih narave niti vsebine ne more natančno navesti.

– Obstoj dovolj resne kršitve

141 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je evropski varuh človekovih pravic pri preučitvi pritožbe storil tri nezakonitosti.

142 Prvič, evropski varuh človekovih pravic je izkrivil vsebino mnenja Parlamenta (glej točko 102 zgoraj). To izkrivljanje temelji na pomanjkanju skrbnega ravnanja pri vodenju spisa, kar je kršitev prava Unije, ki je dovolj resna, da lahko utemelji odgovornost Unije. Evropski varuh človekovih pravic namreč nima diskrecijske pravice pri povzemanju vsebine dokumenta.

143 Drugič, evropski varuh človekovih pravic je kršil obveznost skrbnega ravnanja pri preučitvi posredovanja informacij s strani Parlamenta v zvezi z vpisom imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov ostalim institucijam, organom, agencijam in uradom Unije. Ni namreč dokazal, da je preučil in imel na razpolago upoštevne elemente glede tega ali, kdaj in kako je bil seznam primernih kandidatov med 17. majem 2005 in 14. majem 2007 posredovan ostalim institucijam, organom, agencijam in uradom Unije (glej točko 109 zgoraj). V skladu s sodno prakso, ki je bila povzeta v točki 86 zgoraj, je ta neobstoj skrbnega ravnanja dovolj resna kršitev, ki lahko utemelji odgovornost Unije.

144 Tretjič, evropski varuh človekovih pravic je kršil obveznost skrbnega ravnanja pri preučitvi posredovanja informacij v zvezi z vpisom tožeče stranke na seznam primernih kandidatov s strani Parlamenta ostalim GD (glej točko 140 zgoraj). Ni namreč izkazal, da je preučil in da je imel na razpolago upoštevne elemente za presojo tega posredovanja. V skladu s sodno prakso, povzeto v točki 86, je ta neobstoj skrbnega ravnanja dovolj resna kršitev, ki lahko utemelji odgovornost Unije.

145 Ker nezakonitosti, navedene v točkah od 142 do 144 zgoraj, lahko utemeljijo odgovornost Unije, prekvalifikacija dejstev, iz katerih izhajajo te nezakonitosti, in tudi kršitve člena 3(1) Uredbe št. 94/262 in členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb, ne bo vplivala na opredelitev nezakonitosti, ki lahko utemeljijo odgovornost Unije.

– Sklep

146 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da je evropski varuh človekovih pravic trikrat kršil dolžnost skrbnega ravnanja po preučitvi pritožbe in da te kršitve lahko utemeljijo odgovornost Unije.

c) Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb in načel skrbnega ravnanja ter dobrega upravljanja v zvezi z odločbo z dne 31. marca 2011

147 V drugem delu prvega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je evropski varuh človekovih pravic pri preiskavi na lastno pobudo storil več napak, ki utemeljujejo odgovornost Unije.

148 Na prvem mestu, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni preveril resničnosti ene od trditev Parlamenta v zvezi z vsebino vpisnika uradne pošte Parlamenta.

149 Natančneje, evropski varuh človekovih pravic je v točkah 77 in 87 odločbe z dne 31. marca 2011 navedel, da je Parlament trdil, da naj se komunikacija med institucijami v zvezi s posameznim kandidatom načeloma ne bi registrirala v uradnem vpisniku. Evropski varuh človekovih pravic je menil, da ni bilo razloga, da bi podvomil v resničnost te informacije.

150 Tožeča stranka meni, da se evropski varuh človekovih pravic ne bi mogel zanesti na ta podatek, ki ga je dal Parlament, ne da bi to preveril, saj meni, da se običajno vsaka uradna korespondenca med institucijami zabeleži v vpisniku uradne pošte in da so bili vsi dopisi, ki jih je prejela od Parlamenta, označeni s številko dopisa, ki je ustrezala uradnemu vpisniku in ne interni številki.

151 V zvezi s tem Splošno sodišče ocenjuje, da dejstvo, da so bili vsi dopisi, ki jih je tožeča stranka prejela od Parlamenta, označeni s številko uradnega vpisnika, ni indic, zaradi katerega bi bilo mogoče dvomiti v resničnost trditve Parlamenta, da korespondenca med institucijami v zvezi s kandidatom ni bila registrirana v uradnem vpisniku korespondence. Korespondenca med institucijami in kandidatom je namreč po sami naravi uradna pošta, medtem ko to ni nujno tako v primeru korespondence med institucijami v zvezi s kandidatom. Poleg tega predmet preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic ni bil primerno vzdrževanje vpisnikov korespondence Parlamenta, ampak posredovanje seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, od Parlamenta ostalim institucijam, organom, agencijam in uradom Unije. Glede na ta predmet preiskave je bila trditev Parlamenta, da v uradnem vpisniku ni mogoče zaslediti komunikacije med institucijami v zvezi s posameznim kandidatom, zanj potencialno neugodna, kar poveča njeno zanesljivost. Glede na vse te elemente je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni navedla dovolj dejstev, na podlagi katerih bi bilo mogoče ugotoviti, da je evropski varuh človekovih pravic, s tem ko se je zanesel na trditev Parlamenta, da dopisovanje med njim in institucijami v zvezi s tožečo stranko v uradnem vpisniku korespondence Parlamenta ni bila registrirano, kršil dolžnost skrbnega ravnanja.

152 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z dejstvom, da je ta praksa Parlamenta, da ne registrira komunikacije med institucijami v zvezi s tožečo stranko, lahko v nasprotju s členom 24 kodeksa dobrega ravnanja. Skladnost te prakse s tem kodeksom namreč ni bila predmet preiskave evropskega varuha človekovih pravic v tej zadevi in tožeča stranka v zvezi s tem ni vložila pritožbe pri evropskemu varuhu človekovih pravic. S tem vprašanjem skladnosti tudi ni mogoče ovreči trditve Parlamenta, da zadevne komunikacije niso bile registrirane v vpisniku.

153 Na drugem mestu, tožeča stranka očita evropskemu varuhu človekovih pravic, da je – potem ko je začel preiskavo na lastno pobudo – zavrnil preiskavo glede obvestitve ostalih institucij od Parlamenta v zvezi z omembo njenega imena na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. V zvezi s tem je treba navesti, da ni sporno, da je tožeča stranka med preiskavo na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic nasprotovala nadaljevanju zadevne preiskave [glej dopis z dne 10. julija 2010].

154 Poleg tega je evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 31. marca 2011 najprej menil, da preiskave ni bilo treba izvesti, saj ji je tožeča stranka nasprotovala. Dalje je menil, da v kontekstu preiskave na lastno pobudo lahko izvede preiskavo po uradni dolžnosti brez soglasja tožeče stranke, če to zahteva javni interes. Vendar je menil, da v tem primeru ni tako, ker je preiskavo na lastno pobudo začel v glavnem zaradi interesa tožeče stranke. Glede na te okoliščine je menil, da stališče tožeče stranke ovira nadaljevanje njegove preiskave in preiskave ni primerno nadaljevati (glej točke od 89 do 94 odločbe z dne 31. marca 2011).

155 Glede na te razloge, navedene v odločbi z dne 31. marca 2011, je treba najprej navesti, da evropskemu varuhu človekovih pravic ni bilo treba po uradni dolžnosti v okviru preiskave na lastno pobudo zaključiti preiskave, ker ji je oseba, na katero se ta preiskava nanaša, nasprotovala. Kot navaja tožeča stranka, nobena določba Sklepa 94/262 ali Izvedbenih določb evropskemu varuhu človekovih pravic ne nalaga, da pridobi soglasje pritožnika za preiskavo pri instituciji ali organu Unije. Prav tako nobena določba ne nalaga evropskemu varuhu človekovih pravic, da izvede preiskavo na lastno pobudo, le kadar za to obstaja javni interes.

156 Vendar pa mu dolžnost, da skrbno izvede preiskavo, nalaga, da pri dejanjih preiskave upošteva vsa upoštevne elemente. Med temi elementi so ravnanje zadevnih oseb in javni interes za preiskavo. Evropski varuh človekovih pravic ima diskrecijsko pravico pri tehtanju teh dejstev in dokazov, da se odloči, ali je treba izvesti preiskavo ali pa ne.

157 V tem primeru tožeča stranka ne nasprotuje niti dejstvu, da je nasprotovala preiskavi na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic niti dejstvu, da ta preiskava nima posebnega javnega interesa, ki jo upravičuje. Splošno sodišče meni, da evropski varuh človekovih pravic, s tem ko se je skliceval na to, da je tožeča stranka nasprotovala preiskovalnim ukrepom, da bi zaključil to preiskavo na lastno pobudo, ni očitno in resno kršil meja svoje diskrecijske pravice glede preiskave. Vendar pa evropski varuh človekovih pravic, s tem ko je to preiskavo na lastno pobudo zaključil, ne da bi presojal, ali je Parlament storil nepravilnosti pri komuniciranju s svojimi službami in ostalimi institucijami, organi, uradi in agencijami Unije glede vpisa imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, s to preiskavo ni popravil določenih napak, ki jih je storil v preiskavi na podlagi pritožbe in v odločbi z dne 22. oktobra 2007. Evropski varuh človekovih pravic se torej ne more sklicevati na izvedbo preiskave na lastno pobudo, da bi Unijo odvezal njene odgovornosti za napake, ki jih je storil med preiskavo na podlagi pritožbe.

158 V delu, v katerem tožeča stranka očita evropskemu varuhu človekovih pravic, da ni izvedel preiskave glede tega, da se Parlament ni posvetoval s Svetom (glej točko 96 odločbe z dne 31. marca 2011), je evropski varuh človekovih pravic lahko ta neobstoj preiskave upravičil tudi s tem, da je tožeča stranka nasprotovala tem preiskovalnim ukrepom.

159 Nazadnje in vsekakor Splošno sodišče meni, da čeprav bi bilo treba šteti, da je evropski varuh napačno zavrnil preiskavo, ker ji je tožeča stranka nasprotovala, tožeča stranka v skladu s pravilom *nemini licet venire contra factum proprium* te napake ni mogla več uveljavljati pri zahtevi za odškodnino od Unije. Ugotoviti je namreč treba, da tožeča stranka ne more, ne da bi nasprotovala sama sebi, zahtevati odškodnine, ker evropski varuh človekovih pravic ni izvedel preiskave na lastno pobudo, saj ji je sama nasprotovala. Ta zadnja presoja ne izpodbija tega, da se evropski varuh človekovih pravic ne more sklicevati na izvedbo preiskave na lastno pobudo, da bi Unijo odvezal njene odgovornosti zaradi nezakonitosti, ki jih je storil v preiskavi na podlagi pritožbi in v odločbi z dne 22. oktobra 2007.

160 Iz zgoraj navedenih razlogov je treba vse očitke, ki jih je navedla tožeča stranka v drugem delu prvega tožbenega razloga, zavrniti.

d) Sklep

161 Po preučitvi prvega tožbenega razloga je treba presoditi, da je evropski varuh človekovih pravic storil tri nezakonitosti, ki lahko utemeljijo odgovornost Unije, kot je bilo to povzeto v točki 146 zgoraj.

2. Nezakonitosti v zvezi z očitnimi napakami pri presoji

Uvod

162 Z drugim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu trdi, da je evropski varuh človekovih pravic storil očitne napake pri presoji, ki se nanašajo na odločbi z dne 22. oktobra 2007 in z dne 31. marca 2011 in ki utemeljujejo odgovornost Unije. Evropski varuh človekovih pravic prereka, da je storil te napake.

Navedba mnenja Parlamenta v odločbi z dne 22. oktobra 2007

163 Tožeča stranka je prekvalificirala očitek iz točke 102 zgoraj v očitno napako pri presoji. Iz razlogov, navedenih v točkah 102 in 142 zgoraj, zadevna nezakonitost utemeljuje odgovornost Unije.

Popravek odločbe z dne 22. oktobra 2007

164 Tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic, s tem ko je 29. junija 2010 spremenil točko 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007, ne da bi objavil popravek, storil napako, priredil in izkrivil dejstva in storil kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih listin.

165 Glede teh očitkov Splošno sodišče najprej poudarja, da je sicer pristojno, da presoja, ali lahko določena ravnanja institucij utemeljijo odgovornost Unije, vendar ni pristojno, da na podlagi teh ravnanj ugotovi, da je bilo storjeno kaznivo dejanje. Zato trditev, ki pomeni, da naj Splošno sodišče ugotovi, da je evropski varuh človekovih pravic storil kaznivo dejanje ponarejanja in uporabe ponarejenih listin, ni dopustna.

166 Dalje, Splošno sodišče ugotavlja, da je v odločbi evropskega varuha človekovih pravic z dne 29. junija 2010, ki je bila naslovljena na Parlament in katere kopijo je prejela tožeča stranka, evropski varuh človekovih pravic navedel, da je moral popraviti odločbo z dne 22. oktobra 2007 zaradi napake iz točke 2.5 tega sklepa, ki je izkrivila vsebino mnenja Parlamenta (glej točko 102 zgoraj). Tako je bil z odločbo z dne 22. junija 2010 popravek, ki ga je bilo treba dodati, izrecno predložen tožeči stranki in Parlamentu. Tožeča stranka torej ne more očitati neupravičenega prirejanja ali ponarejanja odločbe z dne 22. oktobra 2007.

167 Ta popravek je nato postal javen, ko je evropski varuh človekovih pravic objavil spremenjeno različico odločbe z dne 22. oktobra 2007, ki vsebuje popravek, ki je bil sprejet z odločbo z dne 29. junija 2010. Ta spremenjena različica odločbe z dne 22. oktobra 2007 je nadomestila začetno napačno odločbo z dne 22. oktobra 2007. Tožeča stranka je bila torej popolnoma transparentno obveščena o tem popravku.

168 Zato dejstvo, da popravek ni bil objavljen, ni napaka in še manj ponarejanje odločbe z dne 22. oktobra 2007. Očitek tožeče stranke je treba zato zavrniti.

Dajanje seznama primernih kandidatov na razpolago ostalim institucijam

169 Prvič, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic v bistvu očita, da dejstva, da Parlament v Uradnem listu ni objavil njenega imena kot uspešne kandidatke javnega natečaja EUR/A/151/98, ni opredelil kot nepravilnost, čeprav je Parlament 25. februarja 2003 prejel priporočilo evropskega varuha človekovih pravic, da objavi imena uspešnih kandidatov javnega natečaja.

170 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka tega dejstva neobjave v pritožbi ni izrecno navedla. Zato evropski varuh človekovih pravic na podlagi te pritožbe ni mogel biti zavezan, da izvede preiskavo glede mogoče nepravilnosti Parlamenta v zvezi s tem.

171 Poleg tega je po pisnem vprašanju Splošnega sodišča evropski varuh človekovih pravic predložil priporočilo, ki ga je poslal Parlamentu 11. decembra 2002, v zvezi z objavo imen uspešnih kandidatov javnega natečaja v Uradnem listu in dopis predsednika Parlamenta z dne 25. februarja 2003, s katerim je bilo to priporočilo sprejeto. Iz zgoraj navedenega priporočila izhaja, da se ta nanaša na javne natečaje, ki bodo izvedeni po tem sprejetju, in da morajo biti kandidati v obvestilu o javnem natečaju obveščeni o dejstvu, da bodo imena uspešnih kandidatov objavljena.

172 Ker je bil javni natečaj, v katerem je tožeča stranka sodelovala, objavljen 2. marca 1999, torej preden je Parlament sprejel zgoraj navedeno priporočilo in ker obvestilo o natečaju v zvezi z javnim natečajem EUR/A/151/98 ni določalo, da bodo imena uspešnih kandidatov objavljena, evropski varuh človekovih pravic ni mogel očitati Parlamentu, da ni upošteval njegovega priporočila, ki ga je sprejel 25. februarja 2003. Če bi evropski varuh človekovih pravic menil, da je Parlament ravnal nepravilno, s tem ko ni objavil imena tožeče stranke v Uradnem listu, potem ko je bila ta vpisana na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, ne bi skrbel za spoštovanje ene od zahtev svojega priporočila, in sicer da je treba vse kandidate obvestiti o objavi imen uspešnih kandidatov v obvestilu o javnem natečaju.

173 Nazadnje in glede preostalega, Splošno sodišče ugotavlja, da imena 22 ostalih uspešnih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98 niso bila objavljena v Uradnem listu. Tožeča stranka ni podala nobene trditve, zakaj bi bila upravičena do večje publicitete kot 22 ostalih kandidatov. V teh okoliščinah sta tako načelo enakega obravnavanja in pravičnega obravnavanja, ki ju v pritožbi uveljavlja tožeča stranka, določali, da se, tako kot za ostale uspešne kandidate navedenega javnega natečaja, seznam primernih kandidatov za ta javni natečaj, na katerem je bilo ime tožeče stranke, ne objavi v Uradnem listu.

174 Iz zgoraj navedenih razlogov Splošno sodišče meni, da evropski varuh človekovih pravic ni storil napake z ugotovitvijo, da Parlament, s tem ko ni objavil imena tožeče stranke v Uradnem listu kot uspešne kandidatke javnega natečaja EUR/A/151/98, ni storil nepravilnosti.

175 Drugič, tožeča stranka meni, da je evropski varuh človekovih pravic storil več napak, s tem ko se je skliceval na dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007, da bi prikazal, da so imele ostale institucije in organi Unije dostop do informacij v zvezi z razpoložljivostjo tožeče stranke.

176 Tožeča stranka najprej meni, da je evropski varuh človekovih pravic storil napako, s tem ko ni preveril utemeljenosti trditve Parlamenta, da je bil dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007 zaupen. Tožeča stranka meni, da ta dokument ni bil zaupen.

177 V zvezi s tem je treba navesti, da je imel evropski varuh človekovih pravic dostop do celotne različice dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007 med svojo preiskavo [glej poročilo o pregledu]. Vendar je Parlament zahteval, da se ta dokument obravnava kot zaupen, s čimer se je evropski varuh človekovih pravic strinjal. Tožeča stranka torej v upravnem postopku, ki se je končal z odločbama z dne 22. oktobra 2007 in z dne 31. marca 2011, ni imela dostopa do tega dokumenta. Vendar pa je v tem sodnem postopku evropski varuh človekovih pravic predložil različico dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007, katerega nekateri deli so bili počrnjeni.

178 Na podlagi člena 13.3 Izvedbenih določb pritožnik nima dostopa do dokumentov ali informacij, ki jih je evropski varuh človekovih pravic dobil od institucij v svoji preiskavi, če so le-ti evropskemu varuhu človekovih pravic opredeljeni kot zaupni. Člen 10.1 Izvedbenih določb določa, da evropski varuh človekovih pravic pritožbo opredeli kot zaupno, če pritožnik to zahteva. Te določbe ne določajo nikakršne izjeme ali posebnega postopka za preverjanje utemeljenosti zahtev za zaupno obravnavo.

179 Glede na zgoraj navedeno evropski varuh človekovih pravic ni mogel ugovarjati predlogom institucij, da se določene dokumente ali določene informacije v zvezi s pritožniki obravnava kot zaupne, iz istega naslova, kot evropski varuh človekovih pravic ni mogel oporekati predlogu pritožnika, naj se pritožba obravnava zaupno.

180 Zato evropski varuh človekovih pravic, s tem ko ni oporekal predlogu, naj se dokumente Parlamenta obravnava zaupno, ni napačno ravnal.

181 Vendar če v odločbi evropski varuh človekovih pravic utemelji svojo presojo na zaupnih dejstvih in dokazih, in če pritožnik ugovarja zakonitosti te odločbe pred sodiščem Unije, se evropski varuh človekovih pravic zoper očitke pritožnika ne more učinkovito sklicevati na razloge, ki temeljijo na zaupnih dejstvih in dokazih, do katerih niti pritožnik niti sodišče nimata dostopa. Če namreč evropski varuh človekovih pravic zaradi zaupnosti zavrne predložitev vseh ali dela teh informacij ali dokazov, pa sodišče Unije opravi preizkus zakonitosti izpodbijane odločbe zgolj na podlagi predloženih elementov (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, ZOdl., EU:C:2013:518, točka 127).

182 Dalje, tožeča stranka ocenjuje, da je v bistvu evropski varuh človekovih pravic napačno ravnal, s tem ko je svojo presojo v odločbi z dne 22. oktobra 2007 utemeljil z dokumentom „pooling“ z dne 14. maja 2007, čeprav naj ta dokument ne bi vseboval dokaza, da so bile informacije iz tega dokumenta dane na razpolago vsem institucijam, organom, uradom in agencijam Unije pred ali po 14. maju 2007.

183 S tem očitkom tožeča stranka le ponavlja nezakonitost, navedeno v točki 103 zgoraj, s tem da jo prekvalificira v očitno napako pri presoji. Iz razlogov, navedenih v točki 104 in naslednjih zgoraj, je treba ugotoviti, da je evropski varuh človekovih pravic ravnal nezakonito, s tem ko se je skliceval na dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007, da je kot za izkazano štel dejstvo, da je Parlament ustrezno obvestil ostale institucije, organe, urade in agencije Unije o vpisu tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98.

184 Tretjič, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je pri ostalih institucijah, organih, agencijah in uradih Unije napačno skušal preveriti, ali jim je bil predložen seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, čeprav z njim kot institucija ni bil seznanjen.

185 V zvezi s preiskavo na podlagi pritožbe ni mogoče šteti, da je evropski varuh človekovih pravic napačno ravnal, s tem ko je pri Parlamentu izvedel preiskavo o tem, ali je bil seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 predložen ostalim institucijam, organom, agencijam in uradom Unije.

Najprej je namreč treba ugotoviti, da preiskave, ki so potekale na podlagi pritožbe, in zaposlovanje uradnikov za svoje službe, pomenita dve različni nalogi evropskega varuha človekovih pravic in da mu ni treba povezovati med pritožbami, o katerih izvaja preiskavo, in dejstvom, da mu niso bile predložene ustrezne informacije za zaposlovanje, in sicer v tem primeru vpis tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj. Poleg tega in v vsakem primeru je treba opozoriti, da ima evropski varuh človekovih pravic diskrecijsko pravico glede tega, kako bo izvedel svojo preiskavo, in da njegova izbira, da najprej izvede preiskavo pri Parlamentu, ne presega mej te diskrecijske pravice.

186 V zvezi z preiskavo na lastno pobudo evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da je izvedel preiskavo, ne da bi najprej preveril, ali je kot organ Unije od Parlamenta dobil informacije, da je bila tožeča stranka vpisana na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Poleg dejstva namreč, da ima evropski varuh človekovih pravic diskrecijsko pravico pri organizaciji svojih preiskav in lahko zato sam odloči, kateri ustrezni vidik bo preiskal najprej, je treba navesti, da tudi če bi evropski varuh človekovih pravic to informacijo dobil, naj to ne bi nujno zadostovalo za dokaz, da so jo dobile tudi ostale institucije, organi, agencije in uradi Unije. Zato očitek tožeče stranke, naveden v točki 184 zgoraj, ni utemeljen.

187 Četrtič, tožeča stranka meni, da dejstvo, da je evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 22. oktobra 2007 navedel, da je bilo v preiskavi ugotovljeno, da je bil njen življenjepis poslan Svetu, ni pa bilo navedeno, da je bil poslan na njegovo zahtevo, dokazuje, da Svet ni imel informacije o seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, čeprav je bil soorganizator tega javnega natečaja. Trdi tudi, da dejstvo, da je na prošnjo za zaposlitev pri Evropskem računskem sodišču dobila negativni odgovor pomeni, da to sodišče ni imelo informacij o tem seznamu. Nazadnje navaja korespondenco z EPSO v letu 2007 in meni, da iz tega ni mogoče sklepati, da je bilo njeno ime na seznamu EPSO pred 26. aprilom 2007. Evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni uporabil informacij, ki izvirajo iz EPSO in ki mu jih je predložila, da bi izpodbil trditve Parlamenta, ki temeljijo na dokumentu „pooling“ z dne 14. maja 2007.

188 Ti preudarki tožeče stranke potrjujejo očitek tožeče stranke, ki temelji na neobstoju dokaza, da je bil vpis imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 dan na razpolago ostalim institucijam, organom, agencijam in uradom Unije, zaradi česar je presoja evropskega varuha človekovih pravic v zvezi s tem v odločbi z dne 22. oktobra 2007 napačna. Glede na to, da Splošno sodišče priznava, da je evropski varuh človekovih pravic v zvezi s tem nepravilno ravnal (glej točko 104 zgoraj in naslednje), ti preudarki ne vplivajo na rešitev spora. Vendar Splošno sodišče ugotavlja, da dejstvo, da je Svet za življenjepis tožeče stranke zaprosil na njeno prošnjo, ne dokazuje ničesar v zvezi z dajanjem seznama primernih kandidatov, na katerem je ime tožeče stranke, na razpolago Svetu. Prav tako dejstvo, da je računsko sodišče odgovorilo na prošnjo tožeče stranke, da nima objavljenih prostih delovnih mest, ki ustrezajo njeni prošnji, ne izkazuje ničesar v zvezi s tem, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je ime tožeče stranke, dan na razpolago računskemu sodišču.

189 Petič, glede trditve tožeče stranke, da je evropski varuh človekovih pravic ravnal napačno, s tem ko ni izvedel preiskave glede pošiljanja seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 v njegovi preiskavi na lastno pobudo, se ta očitek prekriva s tistim, ki je bil obravnavan v točki 153 in naslednjih zgoraj.

Točka 2.2 odločbe z dne 22. oktobra 2007

190 Tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic napačno ravnal, ko je v svojem dopisu z dne 1. oktobra 2008 navedel, da potrjuje „ponovno, da točka 2.2 [njegove] odločbe temelji na ugotovitvi Parlamenta iz njegovega mnenja z dne 20. marca 2007, da je bil seznam primernih

[kandidatov za javni natečaj] EUR/A/151/98 dan na voljo vsem [GD]“. Meni namreč, da je tako evropski varuh človekovih pravic navedel, da svoje ugotovitve ni utemeljeval s spisom iz preiskave, ampak le z enostranskimi trditvami Parlamenta.

191 S tem očitkom tožeča stranka ne more uspeti, ker je, kot navaja evropski varuh človekovih pravic v točki 2.2 odločbe z dne 22. oktobra 2007, le pravilno predstavil stališče Parlamenta. Tega stališča v tej točki ni presojal. Nasprotno pa v delu, v katerem tožeča stranka nasprotuje neobstoju dokaza o pošiljanju seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 vsem GD Parlamenta, je treba navesti, da se ta očitek pridržuje tistemu, ki je bil obravnavan v točkah 134 in naslednjih zgoraj, in da je tožeča stranka pravilno navedla neobstoj dokaza o tem obveščanju.

Trajanje veljavnosti seznama primernih kandidatov

192 Prvič, tožeča stranka meni, da je evropski varuh človekovih pravic napačno ravnal, s tem ko je v točki 2.6 odločbe z dne 22. oktobra 2007 navedel, da izbira datuma poteka veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj izhaja iz diskrecijske pravice OI. Meni, da Kadrovski predpisi OI ne določajo take pravice.

193 V zvezi s tem Splošno sodišče ocenjuje, da iz člena 29 v povezavi s členom 30 Kadrovskih predpisov izhaja, da mora OI določiti trajanje veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj. OI ima glede tega široko diskrecijsko pravico, ki jo mora izvajati v skladu s splošnimi pravili, kot je načelo enakega obravnavanja in obveznosti obrazložitve. Zato evropski varuh človekovih pravic s tem ko je menil, da je bila izbira datuma poteka veljavnosti tega seznama odločitev, ki spada pod diskrecijsko pravico uprave, ni napačno ravnal.

194 Drugič, v delu, v katerem tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je, s tem ko ni ugotovil, da odločitev Parlamenta o podaljšanju veljavnosti seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, ni bila obrazložena, napačno ravnal, je treba ugotoviti, da je v dopisu z dne 17. julija 2007 Parlament pojasnil, da je bilo to podaljšanje odrejeno zato, da je evropski varuh človekovih pravic lahko končal svojo preiskavo. Zato je treba očitek tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

195 Tretjič, v delu, v katerem tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic storil napako, s tem ko po podaljšanju veljavnosti vpisa njenega imena na seznam primerih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, ni izvedel preiskave glede diskriminacije, katere žrtev je bila glede na ostale uspešne kandidate tega javnega natečaja v zvezi s trajanjem vpisa njihovih imen na ta seznam, je treba navesti, da je bil ta očitek že naveden v okviru prvega tožbenega razloga. Iz razlogov, navedenih v točki 127 in naslednjih zgoraj, ga je treba zavrniti.

196 Četrtič, tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic storil napako, s tem ko ni ukrepal na podlagi njenega dopisa z dne 19. oktobra 2007, v katerem mu je sporočila, da „dejstvo, da je bila [veljavnost] seznama primernih [kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98] podaljšana le za [tri] mesece (od katerih [dva] meseca med obdobjem dopustov), [utemeljuje] diskriminacijo [katere žrtev je bila] več let, ker je v navadi, da se podaljša [sezname primernih kandidatov za javne natečaje] za mnogo daljše obdobje v korist uspešnih kandidatov in različnih institucij“. V zvezi s tem Splošno sodišče ocenjuje najprej, da glede na bližino dne zapisa tega dopisa in dne, ko je bila sprejeta odločba z dne 22. oktobra 2007, ni mogoče z gotovostjo izkazati, da je bil evropski varuh človekovih pravic lahko seznanjen s tem dopisom pred sprejetjem te odločbe. Poleg tega in v vsakem primeru je, ker se je vprašanje diskriminacije, navedene v tem dopisu, nanašalo na podaljšanje roka veljavnosti seznamov primernih kandidatov, bilo lahko veljavno oblikovano šele potem, ko je bila veljavnost seznama, na katerem je bilo vpisano ime tožeče stranke, dejansko podaljšana (glej točko 132 zgoraj). Zato gre za

novi očitek, ki je lahko podlaga za novo pritožbo, ne pa razširitev predmeta preiskave na podlagi pritožbe. Evropski varuh človekovih pravic torej, s tem ko ni izvedel preiskave o domnevni diskriminaciji na podlagi pritožbe, ni napačno ravnal.

197 Petič, tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 31. marca 2011, s tem ko je menil, da je Parlament ni diskriminatorno obravnaval glede na ostale uspešne kandidate javnega natečaja EUR/A/151/98 v zvezi z določanjem trajanja veljavnosti seznama primernih kandidatov za ta javni natečaj, napačno ravnal. Meni, da je bilo njeno ime – drugače kakor imena ostalih kandidatov, ki so bili leta 2001 vpisani na ta seznam, katerega veljavnost je potekla leta 2007 – na ta seznam vpisano šele leta 2005.

198 V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno, razen če je tako razlikovanje objektivno utemeljeno (sodbe z dne 19. oktobra 1977, Ruckdeschel in drugi, 117/76 in 16/77, Recueil, EU:C:1977:160, točka 7; z dne 16. oktobra 1980, Hochstrass/Sodišče, 147/79, Recueil, EU:C:1980:238, točka 7 in z dne 26. septembra 1990, Beltrante in drugi/Svet, T-48/89, Recueil, EU:T:1990:50, točka 34). Iz tega zatorej izhaja, da gre za kršitev načela prepovedi diskriminacije, če se kategoriji oseb, katerih dejanski in pravni položaj se bistveno ne razlikujeta, obravnavata različno ali če se različni položaji obravnavajo enako (sodba z dne 16. aprila 1997, Kuchlenz-Winter/Komisija, T-66/95, Recueil, EU:T:1997:56, točka 55). Da je različno obravnavanje lahko združljivo s splošnim načelom prepovedi diskriminacije, mora biti ta razlika utemeljena na podlagi objektivnega in razumnega merila, ki je sorazmerno s ciljem, ki se poskuša doseči s tem razlikovanjem (sodba z dne 2. marca 2004, Di Marzio/Komisija, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, točka 83).

199 V tej zadevi je bil seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 sestavljen 12. januarja 2001. Na ta seznam je bilo najprej vpisanih 22 uspešnih kandidatov. Kot pa je bilo navedeno v točki 113 zgoraj, se je vseh teh 22 uspešnih kandidatov zaposlilo pred 31. decembrom 2002, razen enega, ki se je zaposlil 1. junija 2003. Tako je torej obdobje, ko je bilo ime vseh prvotnih uspešnih kandidatov vpisano na seznamu primernih kandidatov, trajalo vsaj dve leti, štiri mesece in dvajset dni.

200 Tožeča stranka prvotno ni bila med prvotnimi uspešnimi kandidati javnega natečaja EUR/A/151/98, katerih imena so bila vpisana na seznam primernih kandidatov za ta javni natečaj, ki je bil sestavljen 12. januarja 2001, in je to uspešno izpodbijala pred Splošnim sodiščem (zgoraj v točki 6 navedena sodba Staelen/Parlament, EU:T:2003:52). Tožeča stranka je bila 17. maja 2005 vpisana na ta seznam. V dopisu z dne 19. maja 2005 je Parlament tožečo stranko obvestil, da je bilo njeno ime na tem seznamu, da je ona edini uspešni kandidat, katerega ime je še na tem seznamu in da bo celoten seznam veljaven do 1. junija 2007. Vendar je bila 6. junija 2007 tožeča stranka obveščena, da je generalni sekretar Parlamenta predlagal, naj se začne postopek za podaljšanje veljavnosti zadevnega seznama do 31. avgusta 2007. Tožeča stranka je bila 17. julija 2007 obveščena, da je bila sprejeta odločba o podaljšanju veljavnosti zadevnega seznama do 31. avgusta 2007. Tako je bilo ime tožeče stranke vpisano na zadevnem seznamu primernih kandidatov dve leti, tri mesece in štirinajst dni.

201 Posledično je bilo ime tožeče stranke vpisano na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 krajše obdobje kot obdobje enega od ostalih uspešnih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98.

202 V odločbi z dne 31. marca 2011 je evropski varuh človekovih pravic navedel, da ni šlo za nepravilnost v zvezi z razlikovanjem, ki ga je zatrjevala tožeča stranka glede obdobja veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, v katerem je bilo njeno ime vpisano, in obdobja veljavnosti, v katerem so bila vpisana imena ostalih uspešnih kandidatov tega javnega natečaja, ker mu je Parlament razložil, da so se ti ostali uspešni kandidati zaposlili v dveh letih po objavi seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, medtem ko je bilo ime tožeče stranke vpisano

na tem seznamu malo več kot dve leti, kar je daljše obdobje, kot je to, v katerem so bila imena ostalih zadevnih uspešnih kandidatov na zadevnem seznamu, in da je bila ta razlaga, ki jo je podal Parlament, prepričljiva.

203 Glede na dejstva, navedena v točkah od 199 do 201 zgoraj, je bila razlaga, ki jo je podal Parlament, napačna, in evropski varuh človekovih pravic na podlagi te razlage ni mogel šteti, da ni šlo za nepravilnost Parlamenta v zvezi s tem.

204 Dejstvo, da se v preiskavi razlaga, ki jo je podala institucija evropskemu varuhu človekovih pravic lahko zdi prepričljiva, evropskega varuha človekovih pravic ne odvezuje njegove odgovornosti, da se prepriča, da so dejstva, na katerih ta razlaga temelji, izkazana, če je ta razlaga edina podlaga za ugotovitev neobstoja nepravilnosti te institucije.

205 Tako evropski varuh človekovih pravic ni ravnal z vso potrebno skrbnostjo, ko je ugotovil neobstoj nepravilnosti Parlamenta, s tem ko je zaupal pojasnilom slednjega glede zaposlovanja 22 prvotnih uspešnih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98, ne da bi pridobil dokaze o tem, kdaj se je vsak od njih zaposlil, in ker so se ta pojasnila izkazala za neutemeljena. Za to pomanjkanje skrbnega ravnanja lahko odgovarja Unija zaradi ravnanja evropskega varuha človekovih pravic (glej točke od 84 do 86 zgoraj).

Uničenje spisa tožeče stranke

206 Tožeča stranka v bistvu ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic, s tem ko ni nasprotoval temu, da Parlament uniči njen spis, in s tem ko je menil, da ni bilo treba preveriti, ali je Parlament poleg osebnih podatkov iz njenega spisa upravičeno uničil tudi celoten spis, storil napake pri preiskavah.

207 V zvezi s tem je treba navesti, da je tožeča stranka 15. oktobra 2007 prejela dopis generalnega direktorja GD kadrovske službe Parlamenta, s katerim je bila obveščena, da je veljavnost seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 potekla 31. avgusta 2007 in da se, če bi to želela, njena prijavna dokumentacija shrani za obdobje dveh let in pol za primer morebitnega spora v zvezi s tem javnim natečajem. V skladu s členoma 2 in 4 Priloge III Kadrovskih predpisov, na podlagi katerih je bil organiziran javni natečaj EUR/A/151/98, je prijavna dokumentacija vsebovala obrazec, ki ga je morala izpolniti vsaka oseba, ki se je želela prijaviti na javni natečaj, in dokumente ali dodatne informacije, ki so bili priloženi. Tožeča stranka je evropskemu varuhu človekovih pravic 19. oktobra 2007 sporočila vsebino dopisa z dne 15. oktobra 2007. Marca 2010 je Parlament v celoti uničil spis tožeče stranke v zvezi s tem javnim natečajem, in sicer poleg prijavne dokumentacije tudi spis z vsemi dokumenti, ki so bili dodani po tem, ko je bila pripuščena k natečaju. Evropski varuh človekovih pravic je 29. julija 2010 začel preiskavo na lastno pobudo. Nazadnje, v točki 86 odločbe z dne 31. marca 2011 je evropski varuh človekovih pravic navedel:

„Parlament je menil, da je bilo uničenje tega spisa v skladu z njegovo splošno politiko na tem področju in je bilo nujno za izpolnitev splošnih obveznosti, ki izhajajo iz predpisov o varstvu podatkov. Predložil je kopijo zadevnih predpisov, iz katere je izhajalo, da je podatke, ki se nanašajo na neuspešne kandidate treba uničiti dve leti in pol potem, ko je potekla veljavnost zadevnega rezervnega seznama. Parlament je poleg tega pojasnil, zakaj ni uničil le osebnih podatkov v zvezi z zadevnim kandidatom, ki so bili v spisu, ampak je uničil celoten spis. Evropski varuh človekovih pravic poudarja, da je bil način, na katerega je Parlament obravnaval spis tožeče stranke videti skladen s splošnim pristopom v takih primerih, in sicer da se uniči zadevne dokumente dve leti in pol po poteku veljavnosti zadevnega rezervnega seznama. Meni, da v tej zadevi ni treba ugotoviti, ali je Parlament, s tem ko je poleg osebnih podatkov pritožnice uničil celoten spis, pravilno ravnal. V tem primeru je namreč upoštevno, da iz informacije, ki jo je predložil Parlament, izhaja, da slednji nima kopije dopisov in elektronske

pošte, s katerimi so bile ostale institucije in organi Unije obveščeni o tem, da je bila pritožnica dodana na zadevni rezervni seznam, ki je prej obstajal. Nič ni napeljevalo na to, da je Parlament uničil zadevni spis, da bi uničil dokaze.“

208 Prvič, tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni nasprotoval temu, da je Parlament uničil njen spis, saj meni, da naj bi to uničenje onemogočilo zaključek preiskave na lastno pobudo, ki jo je izvedel evropski varuh človekovih pravic.

209 V zvezi s tem je treba navesti, da iz elementov spisa v tej zadevi ne izhaja, da je tožeča stranka nasprotovala uničenju njenega spisa, čeprav bi to lahko storila. Poleg tega je bil z dopisom z dne 19. oktobra 2007 evropski varuh človekovih pravic obveščen le, da je bila uničena prijavna dokumentacija tožeče stranke, ne pa celoten spis. Vendar pa glede na vsebino prijavne dokumentacije tožeča stranka ni navedla, v kolikšni meri bi bila ta kakor koli koristna za izkazovanje dejstva, da je bil seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 poslan ostalim institucijam, organom, uradom in agencijam Unije. Glede na vsebino tega spisa, neobstoj prikaza njene upoštevnosti od tožeče stranke in dejstva, da ni izkazano, da je evropski varuh človekovih pravic vedel, da bo uničen celoten spis tožeče stranke in ne le prijavna dokumentacija, slednjemu ni mogoče očitati, da ni nasprotoval temu uničenju.

210 Poleg tega in v vsakem primeru, tožeča stranka ni izkazala, da bi bilo teoretično le na podlagi njenega spisa pri Parlamentu mogoče izkazati, da so bile ostale institucije, organi, uradi in agencije Unije obveščeni o vpisu njenega imena na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Kot navaja evropski varuh človekovih pravic, so bili ostali viri informacij na razpolago med drugim pri Svetu. Vendar je tožeča stranka nasprotovala, da evropski varuh človekovih pravic izvede preiskavo pri teh ostalih institucijah, organih, uradih in agencijah Unije (glej točke 153 in naslednje zgoraj). Glede na diskrecijsko pravico evropskega varuha človekovih pravic pri organizaciji njegovih preiskav in glede na mogoče ostale vire informacij, dejstvo, da evropski varuh človekovih pravic ni nasprotoval, da Parlament uniči spis tožeče stranke, ne zadostuje za izkaz nezakonitega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic.

211 Drugič, tožeča stranka meni, da je evropski varuh človekovih pravic storil očitno napako pri presoji, s tem ko je ocenil, da ni nujno preveriti, ali je Parlament upravičeno uničil njen celoten spis, čeprav je bilo očitno, da je bilo to uničenje nezakonito.

212 Glede na cilj preiskave evropskega varuha človekovih pravic na lastno pobudo je slednji brez napak menil, da ni bilo treba izvesti preiskav o uničenju celotnega spisa tožeče stranke od Parlamenta. Kot namreč izhaja iz točke 43 odločbe z dne 31. marca 2011, je bil predmet preiskave na lastno pobudo obvestitev ostalih institucij, organov, uradov in agencij Unije o vpisu imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, trajanje veljavnosti tega seznama in enako obravnavanje tožeče stranke in ostalih uspešnih kandidatov tega javnega natečaja v zvezi s trajanjem veljavnosti tega seznama.

213 Zato evropski varuh človekovih pravic v okviru preiskave na lastno pobudo lahko upravičeno ni opravil preiskovalnih dejanj v zvezi s tem, ali je Parlament upravičeno uničil celoten spis tožeče stranke.

214 Poleg tega, v delu, v katerem tožeča stranka izrecno očita evropskemu varuhu človekovih pravic, da ni izvedel preiskave o nezakonitem uničenju njenih osebnih podatkov, kot evropski varuh človekovih pravic navaja v dupliki, tožeča stranka v tožbi ni navedla takega očitka. Iz člena 44(1)(c) v povezavi s členom 48(2) Poslovnika Splošnega sodišča pa izhaja, da mora tožba vsebovati predmet spora in povzetek navedenih tožbenih razlogov ter da navajanje novih tožbenih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom. Vendar pa je treba tožbeni razlog ali argument, ki je razširitev tožbenega razloga, predhodno neposredno ali implicitno navedenega v tožbi, in ki je z njim tesno povezan, razglasiti za dopusten

(glej sodbo z dne 14. marca 2007, Aluminium Silicon Mill Products/Svet, T-107/04, ZOdl., EU:T:2007:85, točka 60 in navedena sodna praksa). V tej primeru ta očitek ni razširitev obstoječega očitka. Zato je treba ta očitek zavreči kot nedopusten.

215 Poleg tega in v vsakem primeru med preiskavama, ki ju je v tej zadevi izvedel evropski varuh človekovih pravic, tožeča stranka pri evropskemu varuhu človekovih pravic ni nikoli vložila take pritožbe. V dopisu z dne 19. oktobra 2007 tožeča stranka ni nasprotovala uničenju njenega spisa, o katerem jo je obvestil Parlament z dopisom z dne 15. oktobra 2007. Tudi po odločbi z dne 22. oktobra 2007 in med preiskavo na pobudo evropskega varuha človekovih pravic se tožeča stranka v zvezi s tako nezakonitostjo ni pritožila pri evropskemu varuhu človekovih pravic. Zato evropskemu varuhu človekovih pravic ni mogoče očitati, da v zvezi s tem ni izvedel preiskave.

Odgovor na dopis z dne 15. maja 2007

216 Tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni upošteval dejstva, da Parlament ni odgovoril na njen dopis z dne 15. maja 2007, s katerim ga je zaprosila za podaljšanje veljavnosti zadevnega seznama primernih kandidatov.

217 V zvezi s tem zadostuje navesti, da je v dopisu z dne 6. junija 2007 Parlament izrecno navedel, da je ta dopis odgovor na dopis tožeče stranke z dne 15. maja 2007. Poleg tega se je evropski varuh človekovih pravic v točki 81 odločbe z dne 31. marca 2011 izrecno opredelil do vprašanja glede odgovora na dopis z dne 15. maja 2007. Torej mu ni mogoče očitati, da ni upošteval predmeta odgovora Parlamenta na dopis z dne 15. maja 2007. Nazadnje, poudariti je treba, da je tožeča stranka dosegla podaljšanje veljavnosti zadevnega seznama primernih kandidatov do 31. avgusta 2007.

218 Zato je treba očitek v zvezi s tem, da evropski varuh človekovih pravic ni upošteval dejstva, da Parlament ni odgovoril na dopis tožeče stranke z dne 15. maja 2007, zavrniti kot neutemeljen.

Neobstoj preiskave o tem, da je Parlament nasprotoval njenemu imenovanju

219 Tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ni izvedel preiskave o tem, da je Parlament nasprotoval njenemu imenovanju.

220 V zvezi s tem je treba navesti, da je tožeča stranka v pritožbi navedla, da je, ker je bila edina uspešna kandidatka javnega natečaja EUR/A/151/98, katere ime je bilo vpisano na seznam primernih kandidatov za ta javni natečaj, ki ni bila imenovana, iz tega sklepala, da je bila žrtev maščevalnosti v Parlamentu. Pojasnila je, da so prijatelji uradniki, ki so zaposleni v ostalih institucijah Unije, katerih imen zaradi zaupnosti ni mogla navesti, potrdili njen sum.

221 Evropski varuh človekovih pravic je po pritožbi odločil, da bo izvedel preiskavo o obravnavi spisa tožeče stranke po tem, ko je bilo njeno ime vpisano na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, in o pravičnem obravnavanju, ki bi ga morala biti deležna tožeča stranka pri zapolnitvi delovnega mesta v institucijah Unije.

222 Ta pristop ni nezakonit. Ker namreč trditev v zvezi z maščevalnostjo Parlamenta temelji na sklepanju in na trditvah neopredeljivih virov, bi bilo treba izvesti preiskavo glede dejanske podlage za to sklepanje in za te trditve. Evropski varuh človekovih pravic je ravnal tako, ko je opredelil predmet preiskave na podlagi pritožbe.

Sklep

223 Iz preučitve drugega tožbenega razloga izhaja, da poleg nezakonitosti, ki so bile ugotovljene v okviru preučitve prvega tožbenega razloga, evropski varuh človekovih pravic ni skrbno ravnal, ko se je oprl le na trditev Parlamenta v zvezi s trajanjem vpisa uspešnih kandidatov na seznamu primernih kandidatov (glej točko 205 zgoraj). To pomanjkanje skrbnega ravnanja je povzročilo, da je evropski varuh človekovih pravic napačno obravnaval določena dejstva kot izkazana in je zato napačno ugotovil, da Parlamentu ni mogoče očitati nepravilnosti.

3. Nezakonitosti zaradi neobstoja nepristranskosti, objektivnosti in neodvisnosti ter slabe vere evropskega varuha človekovih pravic in zlorabe pooblastil

224 V okviru tretjega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je v zadevnih preiskavah evropski varuh človekovih pravic izkazal neobstoj nepristranskosti, objektivnosti in neodvisnosti, je bil v slabi veri in je zlorabil pooblastila.

225 Na prvem mestu se tožeča stranka sprašuje o zakonitosti sporazuma o sodelovanju z dne 15. marca 2006 med Parlamentom in evropskim varuhom človekovih pravic (v nadaljevanju: sporazum o sodelovanju) in o vplivu tega sporazuma na neodvisno in objektivno obravnavanje pritožbe.

226 V zvezi s tem Splošno sodišče ocenjuje, da tožeča stranka ne opredeljuje dovolj natančno obsega svojega očitka. Le spraševanje ne zadostuje za pojasnitev razlogov, zakaj je menila, da evropski varuh človekovih pravic ni neodvisen od Parlamenta.

227 Edina dovolj natančna trditev tožeče stranke, ki se nanaša na sporazum o sodelovanju, je, da naj evropski varuh človekovih pravic ne bi imel zahtevane neodvisnosti zaradi pomoči, ki jo je imel pri opravljanju svojih nalog od pravne službe Parlamenta na podlagi tega sporazuma.

228 Člen 8 sporazuma o sodelovanju res določa možnost sodelovanja evropskega varuha človekovih pravic in Parlamenta v pravnih zadevah. Vendar pa tožeča stranka ni izkazala, da je evropski varuh človekovih pravic v tem primeru to možnost uporabil. Zlasti ni podala nobenega indica, da je imel evropski varuh človekovih pravic pri izvajanju nalog preiskave pomoč pravne službe Parlamenta. Zato je treba očitek tožeče stranke, da evropski varuh človekovih pravic zaradi navedenega sporazuma ni imel zahtevane neodvisnosti zavrniti kot neutemeljen.

229 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da slaba vera evropskega varuha človekovih pravic in želja slednjega, da ščiti Parlament, izhajata iz dopisa z dne 1. oktobra 2008 in iz dopisa z dne 10. marca 2010, v katerih je navedena točka 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007 razen napačnega odlomka, da je Parlament že v svojem mnenju navedel, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bila navedena razpoložljivost tožeče stranke, dan na razpolago ostalim institucijam.

230 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 22. oktobra 2007 napačno navedel, da je iz mnenja Parlamenta izhajalo, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo vpisano ime tožeče stranke, dan na razpolago ostalim institucijam (glej točko 102 zgoraj). Opustitve v dopisih z dne 1. oktobra 2008 in z dne 10. marca 2010, ki jih izkaže tožeča stranka, pa niso bile skrite opustitve, saj je pri navajanju opustitev nadomeščena s pikami. Nazadnje v obeh dopisih evropski varuh človekovih pravic opozarja na vsebino svoje presoje, navedene v točki 2.5 odločbe z dne 22. oktobra 2007, v delu, v katerem se nanaša na pregled in ne mnenje Parlamenta. Glede na vse te elemente opustitve, ki jih zatrjuje tožeča stranka, ne dokazujejo slabe vere ali pristranskosti evropskega varuha človekovih pravic.

231 Na tretjem mestu, tožeča stranka meni, da je znak subjektivnosti in tajnega dogovarjanja dejstvo, da evropski varuh človekovih pravic ni nikoli zahteval, da Parlament dokaže, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, dan na razpolago ostalim institucijam Unije in se je skliceval le na dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007. Vendar dejstvo, da evropski varuh človekovih pravic ni pravilno izvedel svoje preiskave v zvezi z dokazom posredovanja tega seznama ostalim institucijam, organom, uradom in agencijam Unije (glej točko 103 in naslednje zgoraj), še ni znak subjektivnosti ali tajnega dogovarjanja med Parlamentom in evropskim varuhom človekovih pravic. Tožeča stranka namreč ni izkazala, da je bila ta napaka storjena z namenom. Ta presoja velja tudi za napako, ki jo je storil evropski varuh človekovih pravic glede neobstoja dokaza dajanja tega seznama na razpolago ostalim GD Parlamenta.

232 Na četrtem mestu, iz razlogov, navedenih v točkah 168 in 179 zgoraj, evropski varuh človekovih pravic ni napačno ravnal, s tem ko ni objavil popravka odločbe z dne 22. oktobra 2007 in s tem ko se je skliceval na zaupnost nekaterih dokumentov, ki jih je predložil Parlament. Zato na podlagi teh dejstev in dokazov ni mogoče utemeljiti pristranskosti evropskega varuha človekovih pravic ali tajnega dogovarjanja s Parlamentom.

233 Na petem mestu, tožeča stranka trdi, da je slaba vera evropskega varuha človekovih pravic izkazana z dejstvom, da ni upošteval njenih pozivov, pozivov ge. P. in pozivov g. W. ter je novo preiskavo začel šele po treh letih. Vendar ni mogoče šteti, da evropski varuh človekovih pravic teh pozivov ni upošteval, saj je po njih začel preiskavo na lastno pobudo. Poleg tega čeprav je treba šteti, da se ta preiskava ni začela v razumnem roku, ta argument ne zadostuje za ugotovitev, da je evropski varuh človekovih pravic ravnal v slabi veri.

234 Na šestem mestu, tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic vedel, da je bila njegova odločitev, da začne novo preiskavo julija 2010 obsojena na propad, saj je vedel, da je Parlament marca 2010 uničil vse podatke v zvezi z njenim spisom. Meni, da je bila nova preiskava tako le poskus zakrivanja očitne malomarnosti pri vodenju prve preiskave in naj bi izkazovala očitno pristranskost evropskega varuha človekovih pravic v korist Parlamenta.

235 Ti očitki niso utemeljeni. Glede razlogov, ki so bili povzeti v točkah 206 zgoraj in naslednjih, tožeča stranka namreč ni izkazala niti, da je evropski varuh človekovih pravic vedel, da bo Parlament uničil njen celoten spis, niti, da je bila preiskava na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic obsojena na propad. Zato na podlagi teh dejstev in dokazov ni mogoče dokazati namena prikrivanja očitne malomarnosti oziroma izkazati pristranskosti evropskega varuha človekovih pravic v zvezi s Parlamentom.

236 Na sedmem mestu, tožeča stranka meni, da je evropski varuh človekovih pravic ravnal v slabi veri in je skušal prikriti svojo napako, s tem ko je v odločbi z dne 31. marca 2011 ugotovil neobstoj nepravilnosti, s tem ko se je oprl na trditve Parlamenta in s tem ko je zavrnil, da bi na lastno pobudo zaslišal ostale institucije in organe. V zvezi s tem Splošno sodišče meni, da v tem primeru dejstvo, da se je evropski varuh človekovih pravic napačno zanašal na trditve Parlamenta, ne izkazuje dovolj obstoja slabe vere evropskega varuha človekovih pravic ali njegove želje, da prikrije svojo napako. Prav tako ni dokaz za slabo vero evropskega varuha človekovih pravic ali prikrivanje napake s strani evropskega varuha človekovih pravic dejstvo, da je v tem primeru zavrnil nadaljevanje preiskave na lastno pobudo, potem ko je tožeča stranka zavrnila sodelovanje pri tej preiskavi (glej točke 153 in naslednje zgoraj).

237 Na osmem mestu, tožeča stranka meni, da je na podlagi dejstva, da je en teden pred odločbo z dne 22. oktobra 2007 prejela dopis, s katerim je bila obveščena o uničenju podatkov v zvezi z njeno prijavno dokumentacijo, mogoče sklepati, da je bil Parlament s to odločbo seznanjen že pred njo. Splošno sodišče meni, da na podlagi takih špekulacij ni mogoče ugotoviti, da je šlo za tajno dogovarjanje med Parlamentom in evropskim varuhom človekovih pravic.

238 Na devetem mestu, tožeča stranka trdi, da je evropski varuh človekovih pravic ravnal kontradiktorno, s tem ko je po eni strani takoj sprejel, da EPSO vodi seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, v svoji bazi podatkov, in po drugi zavrnil objavo tega seznama v Uradnem listu, ker ni bilo primerno, da se pravilo na področju objave uporabi z retroaktivnim učinkom. V zvezi s tem Splošno sodišče ocenjuje, da tožeča stranka ni dovolj pojasnila razlogov, zakaj je menila, da je bil ta pristop kontradiktoren. Poleg tega in v vsakem primeru čeprav bi se ta pristop izkazal za kontradiktoren, zgolj na podlagi tega ni mogoče dokazati tajnega dogovarjanja med Parlamentom in evropskim varuhom človekovih pravic.

239 Na desetem mestu, tožeča stranka ponavlja svoje očitke v zvezi s trajanjem veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, in sicer po eni strani dejstvo, da je čestital Parlamentu, da je podaljšal veljavnost tega seznama, ne da bi upošteval to, da ji ni odgovoril na njeno prošnjo za podaljšanje, in po drugi strani dejstvo, da evropski varuh človekovih pravic ni izvedel preiskave v zvezi z domnevno diskriminacijo med položajem tožeče stranke in položajem ostalih uspešnih kandidatov javnega natečaja EUR/A/151/98, in na podlagi tega sklepa o slabi veri ali pristranskosti evropskega varuha človekovih pravic. V zvezi s temi očitki je treba opozoriti, da iz razlogov, navedenih v točkah 125 in naslednjih zgoraj, tožeča stranka ni pravilno zatrjevala, da ji Parlament ni odgovoril. Poleg tega je treba glede diskriminacije navesti, da le na podlagi storjene napake (glej točke 197 in naslednje zgoraj) ni mogoče ugotoviti slabe vere ali pristranskosti evropskega varuha človekovih pravic.

240 Na enajstem mestu, tožeča stranka meni, da je zelo sumljivo, da evropski varuh človekovih pravic ni predložil dopisa, ki ga je poslal Parlamentu 24. maja 2007, in odgovora Parlamenta z dne 31. maja 2007, ki sta obravnavala podaljšanje roka veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, na katerem je bilo njeno ime. Ker je evropski varuh človekovih pravic te dokumente predložil v dupliki, je ta očitek postal brezpredmeten.

241 Poleg tega tožeča stranka meni, da je indic slabe vere evropskega varuha človekovih pravic in obstoja tajnega dogovarjanja med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamentom dejstvo, da je v odločbi z dne 31. maja 2011 evropski varuh človekovih pravic izkrivil smisel dopisa Parlamenta z dne 6. junija 2007, s tem ko je trdil, da jo je ta obvestil o odločitvi, da podaljša veljavnost seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98.

242 V zvezi s tem je treba navesti, da je v dopisu z dne 6. junija 2007 zastopnik Parlamenta navedel, da mu je bil dopis tožeče stranke z dne 15. maja 2007, s katerim je predlagala podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, predložen v odgovor in ga je obravnaval. Poleg tega je zastopnik Parlamenta tožečo stranko obvestil, da je na predlog evropskega varuha človekovih pravic in v pričakovanju izida njegove preiskave spisa, generalni sekretar Parlamenta od svojih služb zahteval, „naj začnejo postopek podaljšanja [veljavnosti] [zadevnega seznama primernih kandidatov] do 31. avgusta 2007“.

243 Poleg tega je v odločbi z dne 31. marca 2011 evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da:

„V zvezi z vprašanjem, ali bi moral Parlament izrecno odgovoriti na dopis pritožnice z dne 15. maja 2007, je treba opozoriti, da je v tem dopisu pritožnica Parlamentu predlagala, naj podaljša veljavnost zadevnega rezervnega seznama. Evropski varuh človekovih pravic meni, da je očitno, da dobro upravljanje od Parlamenta zahteva, da na ta dopis odgovori. Temeljita preučitev trditev v [pritožbi] pa kaže na to, da je bil ta odgovor poslan. Z dopisom z dne 6. junija 2007 je Parlament pritožnico obvestil, da se je na predlog evropskega varuha človekovih pravic odločil, da bo podaljšal veljavnost zadevnega rezervnega seznama do 31. avgusta 2007. Pritožnica je 8. junija 2007 poslala kopijo tega dopisa evropskemu varuhu človekovih pravic. Zato torej [ni mogoče] ugotoviti nepravilnosti v tem delu zadeve.“

244 Glede na zgoraj navedeno je očitno, da dopis Parlamenta z dne 6. junija 2007 predstavlja odgovor na dopis z dne 15. maja 2007. Dalje, navesti je treba, da je bila tožeča stranka s tem dopisom obveščena o začetku postopka za podaljšanje veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 do 31. avgusta 2007. Ker se je to zgodilo na pobudo generalnega sekretarja Parlamenta, ker je to pomenilo, da soglaša s tem podaljšanjem, in ker je bila tožeča stranka o tem obveščena, je tožeča stranka morala razumeti, da bo veljavnost seznama podaljšana do 31. avgusta 2007. Zato ta dopis ni indic niti za slabo vero evropskega varuha človekovih pravic niti za tajno dogovarjanje med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamentom.

245 Na dvanajstem mestu, tožeča stranka meni, da dejstvo, da je evropski varuh človekovih pravic odgovoril 1. julija 2008, kar je zelo hitro po tem, ko je 6. maja 2008 vložila pritožbo pri francoskem predsedstvu Sveta zoper evropskega varuha človekovih pravic, na njene dopise z dne 19. oktobra 2007 in 24. januarja 2008, kaže na obstoj tajnega dogovarjanja med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamentom, ki naj bi ga to francosko predsedstvo opomnilo. Ta očitek ni utemeljen. Na obravnavi je namreč tožeča stranka potrdila, da to dejstvo ni dokaz za obstoj takega tajnega dogovarjanja. Poleg tega odgovor evropskega varuha človekovih pravic na dopise tožeče stranke kmalu po opominu Parlamentu, ki ga tožeča stranka opredeljuje le kot malo verjetnega, ne kaže na obstoj tajnega dogovarjanja med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamenta.

246 Zato na podlagi različnih dejstev in dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, in ki se jih obravnava posamično ali skupaj, ni mogoče izkazati slabe vere, pristranskosti ali subjektivnega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic. Prav tako na podlagi različnih trditev tožeče stranke, če se jih obravnava posamično ali ločeno, ni mogoče izkazati obstoja tajnega dogovarjanja med evropskim varuhom človekovih pravic in Parlamentom.

247 V delu, v katerem tožeča stranka zatrjuje zlorabo pooblastil, je treba opozoriti, da ima pojem zlorabe pooblastil natančno določen obseg v pravu Unije in da se nanaša na položaj, v katerem upravni organ svoja pooblastila uporablja za drug namen kot za tistega, za katerega so mu bila podeljena. Pri odločbi so bila pooblastila zlorabljena, samo če se na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev izkaže, da je bila sprejeta za drugačne namene od navedenih (sodbi z dne 25. junija 1997, Italija/Komisija, C-285/94, Recueil, EU:C:1997:313, točka 52 in z dne 12. aprila 2013, Du Pont de Nemours (Francija) in drugi/Komisija, T-31/07, EU:T:2013:167, točka 334).

248 Nobena zgoraj navedena trditev tožeče stranke na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev ne dokazuje, da je evropski varuh človekovih pravic svoje odločitve sprejel zato, da bi prikril nezakonitosti, ki naj bi jih storil, in nezakonitosti, ki naj bi jih storil Parlament pri vodenju seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98.

249 Zato je treba tretji tožbeni razlog tožeče stranke v celoti zavrniti.

4. Nezakonitosti zaradi kršitev načel skrbnega ravnanja in „dobrega upravljanja“, razumnega roka, členov 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja javnih uslužbencev in člena 41 Listine o temeljnih pravicah

a) Uvod

250 V okviru četrtega tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da je v zadevnih preiskavah v tej zadevi evropski varuh človekovih pravic kršil načela skrbnega ravnanja in „dobrega upravljanja“, razumen rok, člena 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja javnih uslužbencev in člen 41 Listine o temeljnih pravicah.

251 Očitki tožeče stranke, ki jih je navedla v tem tožbenem razlogu v zvezi z malomarnostjo evropskega varuha človekovih pravic v zadevnih preiskavah, prikritja njegovih napak in neobstoja preverjanja zatrjevane zaupnosti, se prekrivajo s tistimi, ki so bili navedeni v okviru prvih treh tožbenih razlogov. Zato je treba torej napotiti na presojo teh očitkov v okviru presoje teh tožbenih razlogov.

b) Razumni rok

252 V zvezi s zatrjevano kršitvijo razumnega roka je treba opozoriti, da ima na podlagi člena 41 Listine o temeljnih pravicah vsakdo pravico, da institucije in organi Unije njegove zadeve obravnavajo v razumnem roku. Odločeno je bilo tudi, da kadar trajanje postopka z določbo prava Unije ni določeno, je treba razumnost roka, ki ga je potrebovala institucija za sprejetje zadevnega akta, presojati na podlagi vseh okoliščin posamezne zadeve, zlasti glede na interese zadevne osebe v sporu, zapletenost zadeve in ravnanje zadevnih strank. Razumnosti roka torej ni mogoče opredeliti s sklicevanjem na abstraktno določeno natančno zgornjo mejo, ampak jo je treba v vsaki posamezni zadevi presoditi na podlagi okoliščin zadeve (glej sodbo z dne 16. septembra 2013, De Nicola/EIB, T-264/11 P, ZOdl. JU, EU:T:2013:461, točka 49 in navedena sodna praksa).

253 V tem primeru tožeča stranka ocenjuje, da je evropski varuh človekovih pravic kršil obveznost, da zadevo obravnava v razumnem roku, po eni strani ker je po odločbi z dne 22. oktobra 2007 potreboval skoraj tri leta, da je ugotovil, da so bila potrebna še določena pojasnila, in po drugi strani, ker je potreboval skoraj štiri leta, da je zadevo dokončno zaključil. Poleg tega evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da je na več dopisov odgovoril v nerazumnem roku.

254 V zvezi s temi očitki je treba razlikovati po eni strani med obdobjem od sprejetja odločbe z dne 22. oktobra 2007 do začetka preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic 29. junija 2010, v katerem se je tožeča stranka večkrat obrnila na evropskega varuha človekovih pravic (v nadaljevanju: prvo obdobje), in po drugi strani obdobjem od začetka preiskave na lastno pobudo z dne 29. junija 2010 do sprejetja odločbe z dne 31. marca 2011, s katero je bila ta preiskava zaključena (v nadaljevanju: drugo obdobje). Presoje spoštovanja razumnega roka s strani evropskega varuha človekovih pravic namreč ni mogoče ocenjevati na podlagi utemeljenosti razlogov, ki so jih navedle stranke v različnih aktih, ampak na podlagi tega, kako so potekali postopki, ki so vodili do sprejetja teh aktov.

255 Tako se prvem obdobje ne nanaša na dejanski postopek, ampak na predloge tožeče stranke, poslane evropskemu varuhu človekovih pravic, na katere bi moral ta odgovoriti v razumnem roku. Nasprotno pa se drugo obdobje izrecno nanaša na postopek preiskave, ki se je končal z odločbo.

256 V zvezi s prvim obdobjem je treba navesti, da je tožeča stranka 24. januarja 2008 predlagala, naj se ponovno odpre preiskava, ker evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 22. oktobra 2007 ni odgovoril in ni upošteval dejstev in dokazov iz dopisa z dne 19. oktobra 2007. Evropski varuh človekovih pravic je 1. julija 2008 odgovoril na te dopise in je zavrnil predlog za ponovno odprtje preiskave. Tako je evropski varuh človekovih pravic odgovoril osem oziroma pet mesecev potem, ko mu je pisala tožeča stranka, in pri tem ni navedel razlogov, da bi upravičil te roke za odgovore. Kot to priznava evropski varuh človekovih pravic, so bili ti roki nerazumni. Ker niso obstajala druga dejstva ali dokazi, na podlagi odgovora, danega v tem primeru, o zavrnitvi predloga za ponovno odprtje preiskave, ni mogoče upravičiti trajanja tega roka.

257 Tožeča stranka je 14. julija 2008 evropskega varuha človekovih pravic zaprosila, naj ji posreduje določene dokumente v zvezi z javnostjo vpisa njenega imena na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Evropski varuh človekovih pravic je 21. julija 2008 odgovoril na ta dopis. Odgovoril je v razumnem roku.

258 Tožeča stranka je 1. avgusta 2008 evropskemu varuhu človekovih pravic poslala dopis kot odgovor na njegov dopis z 21. julija 2008. Evropski varuh človekovih pravic je 1. oktobra 2008 na ta dopis odgovoril. Odgovoril je v razumnem roku.

259 Tožeča stranka se je 8. oktobra 2008 odzvala na dopis evropskega varuha človekovih pravic z dne 1. oktobra 2008. Na koncu pisma je stavek „prepovedujem vam, da mi pišete še enkrat“. Glede na vsebino tega dopisa evropskemu varuhu človekovih pravic torej ni mogoče očitati, da ni odgovoril.

260 V zvezi z odgovori na dopise ge. P. se tožeča stranka ne more sklicevati, da je bilo morebiti odgovorjeno v nerazumnem roku, saj ni bila naslovnik teh odgovorov.

261 V zvezi z drugim obdobjem ni mogoče šteti, da je bil rok, ki je pretekel med 29. junijem 2010, datumom začetka preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic, in 31. marcem 2011, datumom, ko je odločba, s katerim je bila ta preiskava končana, nerazumen, saj je med tema datumoma preteklo manj kot eno leto.

262 V delu, v katerem tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ji je šele 3. maja 2007 predložil pripombe Parlamenta, ki jih je prejel 20. marca 2007, evropski varuh človekovih pravic pravilno navaja, da z dopisom z dne 3. maja 2007 ni le posredoval mnenja Parlamenta. Prav tako je tožečo stranko obvestil o svoji odločitvi, da začne preiskavo, kar zahteva presojo. Zato ta rok ni nerazumen.

c) Spoštovanje kodeksa dobrega ravnanja

263 V zvezi s tem, da tožeča stranka zatrjuje kršitev členov 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja, je treba navesti, da ta kodeks ni predpis, temveč resolucija Parlamenta o spremembah projekta, ki mu ga je predložil evropski varuh človekovih pravic in ki Komisijo poziva k predložitvi zakonodajnega predloga v zvezi s tem (glej sodbo z dne 11. maja 2010, PC-Ware Information Technologies/Komisija, T-121/08, ZOdl., EU:T:2010:183, točka 90 in navedena sodna praksa). Poleg tega je evropski varuh človekovih pravic v uvodu tega kodeksa navedel, da ne gre za pravno zavezujoče besedilo.

264 Tako torej namen evropskega varuha človekovih pravic s sprejetjem kodeksa dobrega ravnanja, ni bil določitev pravnih pravil, ki priznavajo pravice posameznikom. Zato v primeru njihovega nespoštovanja ni dovolj, da se ugotovi dovolj resna kršitev pravnega pravila, katerega namen je podelitev pravic posameznikom, ki lahko utemelji odgovornost Unije. Samo če so določbe tega kodeksa izraz temeljne pravice do dobrega upravljanja, kot je določena v členu 41 Listine o temeljnih pravicah, lahko utemeljijo odgovornost Unije.

265 V delu, v katerem tožeča stranka evropskemu varuhu človekovih pravic očita, da ji pogosto ni odgovoril niti potrdil prejema več mesecev in je zato kršil člena 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja, Splošno sodišče ocenjuje, da je treba ta očitek zavrniti, ker ni dovolj natančen. Tožeča stranka namreč ni natančno navedla, glede katerih dopisov ni dobila potrdila o prejemu ali odgovora. Poleg tega v zvezi s pravilom, da je za vsak dopis, naslovljen na institucijo, treba izdati potrdilo o prejemu v roku dveh tednov, ki ga določa člen 14 kodeksa dobrega ravnanja, Splošno sodišče opozarja, da gre za formalno pravilo, ki ni izrecno določeno v členu 41 Listine o temeljnih pravicah. Neupoštevanje tega pravila torej ne more pomeniti dovolj resne kršitve pravnega pravila – katerega cilj je priznanje pravic posameznikom – ki lahko utemelji odgovornost Unije.

266 V zvezi s tem, da tožeča stranka navaja pravilo iz člena 17 Kodeksa dobrega ravnanja, ki določa, da mora uradnik zagotoviti, da se vsak sklep o zahtevi ali pritožbi instituciji sprejme v razumnem časovnem okviru in brez zamude, v nobenem primeru pa ne pozneje od dveh mesecev od datuma prejema, Splošno sodišče meni, da dvomesečni rok ni imperativni rok. Spoštovanje razumnega roka pri obravnavanju pritožbe, ki ga določa Listina o temeljnih pravicah, je treba presojati glede na okoliščine v tem primeru. Spoštovanje načela razumnega roka pri obravnavanju pritožbe pa je bilo že obravnavano v točki 252 in naslednjih zgoraj.

267 Iz zgoraj navedenih razlogov je treba trditve tožeče stranke na podlagi členov 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja zavrniti.

d) Neobstoj vpogleda v spis

268 V delu, v katerem tožeča stranka trdi, da „ravnanje evropskega varuha človekovih pravic med celotnim postopkom predstavlja tudi kršitev člena 41 Listine o temeljnih pravicah […] zaradi […] neobstoja vpogleda v spis, pomanjkanja preglednosti“, Splošno sodišče meni, da tožeča stranka svojega očitka ne pojasnjuje dovolj natančno. Ne navaja, kako je v tej zadevi evropski varuh človekovih pravic kršil obveznosti omogočanja vpogleda v spis in preglednosti. Zato je treba ta očitek zavrniti.

e) Sklep

269 Glede na zgoraj navedeno razen očitkov, ki se prekrivajo z očitki, ki so bili navedeni v prejšnjih tožbenih razlogih, le odgovor na dopise iz točke 256 zgoraj v nerazumnem roku predstavlja napako. Ker ima tožeča stranka pravico, da se njene vloge obravnavajo v razumnem roku, je nespoštovanje tega roka dovolj resna kršitev pravnega pravila, katerega cilj je priznavanje pravic posameznikom, ki lahko utemelji odgovornost Unije.

D – *Škoda in vzročna zveza*

a) Uvodne ugotovitve

270 Tožeča stranka trdi, da sta ji zaradi napak evropskega varuha človekovih pravic nastali premoženjska in nepremoženjska škoda.

271 V zvezi s premoženjsko škodo tožeča stranka v bistvu trdi, da je zaradi napak evropskega varuha človekovih pravic izgubila resno možnost, da se zaposli kot uradnica. Zato tožeča stranka zahteva izplačilo „plač“ od junija 2005 do 31. marca 2026, torej od datuma, ko je bilo njeno ime vpisano na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 do običajne starosti ob upokojitvi, vključno s pokojninskimi pravicami, ali vsaj del tega zneska zaradi upoštevanja izgube možnosti. Za ocenjevanje izgube možnosti tožeča stranka ocenjuje, da bo Splošno sodišče lahko uporabilo količnik, ki predstavlja izgubo možnosti imenovanja, zlasti ob upoštevanju dejstva, da je bila edina kandidatka, ki je ostala na zadevnem seznamu primernih kandidatov. Tožeča stranka to že nastalo škodo ocenjuje na 559.382,13 EUR. Glede prihodnje škode Splošnemu sodišču predlaga, naj evropskemu varuhu človekovih pravic naloži, naj ji izplača mesečno od maja 2011 in do marca 2026 neto zneske ali vsaj del teh zneskov, ki ustrezajo plačam, določenim za uradnike funkcionalne skupine AD, od stopnje AD 9, plačilni razred 2, drugo leto, pri tem pa naj upošteva običajno kariero uradnika iste stopnje, skupaj s prispevki za pokojninsko in zdravstveno zavarovanje za tožečo stranko.

272 Glede nepremoženjske škode tožeča stranka ocenjuje, da ji je taka škoda nastala zaradi zagrizenosti Parlamenta v zvezi z njo in zaradi očitne malomarnosti evropskega varuha človekovih pravic, ki mora varovati pravice državljanov. Meni, da se je postopek, ki se je začel pred evropskim varuhom človekovih pravic, izkazal za izgubo časa, energije in denarja. Poleg tega navaja, da je izgubila vse zaupanje v ta organ, ki je bil ustanovljen s Pogodbo zato, da bi ji pomagal, zaradi njegovega pristopa, kar naj bi ji povzročilo nepremoženjsko škodo. Le z opravičili naj ne bi bilo mogoče popraviti psiholoških posledic, ki so ji nastale zaradi teh napak, in s preiskavo na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic nikakor ne bi bilo mogoče popravi napak, ki so nastale z odločbo z dne 22. oktobra 2007. Tožeča stranka torej nepremoženjsko škodo *ex aequo et bono* ocenjuje na 50.000 EUR. Evropski varuh človekovih pravic vsem trditvam tožeče stranke ugovarja.

273 Za presojo teh različnih trditev je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je Unija lahko odgovorna, le če je tožeči stranki dejansko nastala dejanska in gotova škoda (sodbi z dne 27. januarja 1982, De Franceschi/Svet in Komisija, 51/81, EU:C:1982:20, točka 9 in z dne 16. januarja 1996, Candiotte/Svet, T-108/94, Recueil, EU:T:1996:5, točka 54).

274 Tožeča stranka mora sodišču Unije predložiti dokaze za ugotovitev obstoja in obsega take škode (glej v tem smislu sodbe z dne 21. maja 1976, Roquette frères/Komisija, 26/74, Recueil, EU:C:1976:69, str. 677, točke od 22 do 24; z dne 9. januarja 1996, Koelman/Komisija, T-575/93, Recueil, EU:T:1996:1, točka 97 in z dne 28. aprila 1998, Dorsch Consult/Svet in Komisija, T-184/95, Recueil, EU:T:1998:74, točka 60). Poleg tega je bilo odločeno, da odškodninske tožbe ni mogoče zavrniti, ker je bila kljub nadaljnji negotovosti glede natančnega obsega, škoda gotova in gospodarsko ocenljiva (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Agraz in drugi/Komisija, EU:C:2006:708, točka 42).

275 Nazadnje, odločeno je bilo, da se v okviru odškodninske tožbe prizna, da obstaja vzročna zveza, če obstaja dovolj neposredna vzročna zveza med ravnanjem, ki se očita instituciji, in navedeno škodo, pri čemer mora tako zvezo dokazati tožeča stranka. Očitano ravnanje mora torej biti odločilni vzrok za zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 18. decembra 2009, Arizmendi in drugi/Svet in Komisija, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 in T-484/04, ZOdl., EU:T:2009:530, točka 85 in navedena sodna praksa).

b) Premoženjska škoda ter vzročna zveza med to škodo in nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic

276 Najprej je treba zavrniti predlog tožeče stranke, da se Uniji naloži plačilo odškodnine zaradi nezakonitega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic, v delu, v katerem se ta predlog nanaša na plačilo vseh plač, ki bi jih tožeča stranka prejela, če bi se zaposlila, od junija 2005, torej datuma, ko je bilo njeno ime vpisano na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, do običajne starosti ob upokojitvi, vključno s pokojninskimi pravicami.

277 Vpis imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 ji namreč ni podeljeval pravice do zaposlitve. Diskrecijska pravica, ki jo imajo institucije na področju zaposlovanja uspešnih kandidatov javnih natečajev, to pravico omejuje. Zato škoda, ki je nastala zaradi napake, ki vpliva na vpis imena osebe na seznam primernih kandidatov za javni natečaj, ne more ustrezati izgubljenemu zaslužku, ki nastane zaradi izgube te pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 21. februarja 2008, Komisija/Girardot, C-348/06 P, ZOdl., EU:C:2008:107, točka 65).

278 Iz tega izhaja, da nezakonitega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic ni mogoče obravnavati tako, da je povzročilo škodo, ki je enaka škodi, ki bi nastala osebi, ki je imela pravico do zaposlitve.

279 Dalje, v zvezi z izgubo možnosti zaposlitve, ki jo navaja tožeča stranka, Splošno sodišče meni, da v nasprotju s tem, kar je navedel evropski varuh človekovih pravic, ta predlog ni nedopusten zaradi tega, ker ni dovolj natančen.

280 Čeprav je namreč Sodišče priznalo, da je zelo težko, če ne celo nemogoče določiti metodo za natančno številčno določanje možnosti zaposlitve v instituciji in tako oceniti škodo, ki je nastala zaradi izgube možnosti (zgoraj v točki 277 navedena sodba Komisija/Girardot, EU:C:2008:107, točka 60), iz tega ni sklepalo, da je odškodninski zahtevek za izgubo možnosti po uradni dolžnosti treba zavreči kot nedopusten oziroma zavrniti kot neutemeljen. V tem primeru je tožeča stranka navedla dokaj natančno metodo za izračun izgube možnosti. S tem ko je namreč navedla sodno prakso v zadevi Girardot, je predlagala, naj se uporabi količnik glede vrednosti plače, če bi se zaposlila z junijem 2005 na stopnji AD 8, plačilni razred 4, in bi bila zaposlena do leta 2026 ob upoštevanju običajne kariere uradnika, ki se ji doda ustrezne prispevke za pokojninsko in zdravstveno zavarovanje, in ob upoštevanju dejstva, da je bila edina kandidatka, ki je ostala na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98.

281 Vendar je odškodninski zahtevek tožeče stranke za izgubo možnosti, da se zaposli, treba zavrniti, če ne obstaja dovolj neposredna zveza med to škodo in nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic.

282 To, da je evropski varuh človekovih pravic v odločbi z dne 22. oktobra 2006 (glej točko 102 zgoraj) izkrivil vsebino mnenja Parlamenta, namreč ne pomeni, da je tožeča stranka izgubila možnost do zaposlitve. Tudi če bi evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da Parlament v svojem mnenju ni navedel, da je bil seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, dan na razpolago ostalim institucijam, organom, uradom in agencijam Unije, iz tega ne bi izhajalo niti, da je evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da o tem seznamu ostale institucije, organi, uradi in agencije Unije niso bile obveščene, niti da je tožeča stranka izgubila možnost do zaposlitve.

283 V zvezi s kršitvami obveznosti skrbnega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic je treba ugotoviti, da naj bi bil odločilni razlog mogoče izgube za tožečo stranko, da se zaposli, ravnanje Parlamenta in ne ravnanje evropskega varuha človekovih pravic. Tožeča stranka je namreč, le če, prvič, Parlament svojih GD in ostalih institucij, organov, uradov in agencij Unije ni obvestil, da je bilo ime tožeče stranke na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, in drugič, ime tožeče stranke na tem seznamu ni bilo vpisano enako dolgo obdobje, kot so bila vpisana imena ostalih uspešnih kandidatov tega javnega natečaja, potencialno izgubila možnost, da se zaposli.

284 Če bi evropski varuh človekovih pravic ugotovil, da je Parlament kršil obveznost dobrega upravljanja, ker svojih GD in ostalih institucij, organov, agencij in uradov Unije v primernem času ni obvestil o vpisu imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 in ker tožeče stranke ni obdržal na seznamu enako dolgo obdobje kot ostalih uspešnih kandidatov, bi moral evropski varuh človekovih pravic sodelovati s Parlamentom pri iskanju sporazumne rešitve za odpravo nepravilnosti in v zadovoljitev tožeče stranke. Če sporazumna rešitev ni mogoča ali če iskanje sporazumne rešitve ni bilo uspešno, lahko poda kritično oceno ali pripravi poročilo z osnutkom priporočil, ki lahko vodi do posebnega poročila s priporočili (glej člen 3 od (5) do (7) Sklepa 94/262 in člene od 6 do 8 Izvedbenih določb).

285 Kot je priznala tožeča stranka nobeden izmed teh ukrepov, ki ga je v zvezi s Parlamentom sprejel evropski varuh človekovih pravic, ni pravno zavezujoč. Dejstvo, ali se sodelovanje zaključi s sporazumno rešitvijo, je odvisno od evropskega varuha človekovih pravic in od Parlamenta. Ker pa ukrepi, ki jih evropski varuh človekovih pravic lahko sprejme v zvezi s Parlamentom, niso zavezujoči, teh ukrepov ni mogoče obravnavati kot odločilni razlog za škodo, ki je izguba možnosti za tožečo stranko do zaposlitve (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 275 navedeno sodbo Arizmendi in drugi/Svet in Komisija, EU:T:2009:530, točka 93).

286 Te zadnje presoje ne more ovreči trditev tožeče stranke, da je Parlament vedno upošteval priporočila evropskega varuha človekovih pravic in bi zavrnitev lahko bila podlaga za odškodninsko tožbo proti Parlamentu. Tožeča stranka namreč ni dokazala trditve v zvezi z upoštevanjem teh priporočil. Poleg tega tudi če bi bilo to dokazano, to ne bi pomenilo dovolj neposredne vzročne zveze med nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic in izgubo možnosti za tožečo stranko do zaposlitve. Poleg tega dejstvo, da je zavrnitev Parlamenta, da upošteva ta mnenja, lahko podlaga za odškodninsko tožbo, še ne pomeni, da so ta priporočila zavezujoča.

287 Nazadnje, v zvezi s tem, da evropski varuh človekovih pravic ni upošteval razumnega roka (glej točko 252 in naslednje zgoraj) je treba ugotoviti, da zamuda evropskega varuha človekovih pravic v odgovorih, podanih na določene dopise tožeče stranke, ne more biti odločilni razlog za izgubo možnosti za tožečo stranko do zaposlitve. Ne obstaja namreč dovolj neposredna zveza med zadevnimi poznimi odgovori in izgubo možnosti za tožečo stranko, da se zaposli kot uradnica. Ni mogoče domnevati, da bi imel odgovor, ki bi bil podan v razumnem roku, drugačno vsebino in bi bil za tožečo stranko ugoden.

c) Nepremoženjska škoda in vzročna zveza med to škodo in nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic

288 Najprej je treba navesti, da zatrjevana zagrizenost Parlamenta v zvezi s tožečo stranko ne pomeni nezakonitega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic, zato na tej podlagi ni mogoče naložiti odškodnine za nepremoženjsko škodo v tej zadevi, v kateri se obravnava izključno odgovornost Unije zaradi ravnanja evropskega varuha človekovih pravic.

289 Poleg tega se trditev tožeče stranke, da je zaradi nezakonitega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic „izgubila svoj denar“, nanaša na premoženjsko škodo. Vendar je treba ugotoviti, da je ta trditev preveč pavšalna, da bi bilo mogoče določiti, ali je ta škoda resnična in gotova, zato za rešitev tega spora ni upoštevna.

290 Dalje, v zvezi s tem ko tožeča stranka ocenjuje, da so nezakonita ravnanja evropskega varuha človekovih pravic ustvarila občutek izgube časa in energije in so povzročila izgubo zaupanja v ta organ, je treba navesti, da je gotovo, da sta izkrivljanje vsebine mnenja Parlamenta in pomanjkanje skrbnega ravnanja pri izvajanju nalog v okviru preiskave iz odločbe z dne 22. oktobra 2007 nujno vplivala na zaupanje tožeče stranke v organ, ki je bil ustanovljen z namenom boja zoper nepravilnosti institucij Unije. Prav tako je v kontekstu preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic pomanjkanje skrbnosti le-tega pri nalogah preiskave v zvezi z obstojem diskriminacije glede trajanja vpisa imena tožeče stranke na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 glede na trajanje vpisa imen ostalih uspešnih kandidatov, gotovo vplivalo na zaupanje tožeče stranke v delo evropskega varuha človekovih pravic. Nerazumen rok za odgovor na nekatere dopise tožeče stranke, s katerimi je predlagala ponovno odprtje preiskave, ker naj bi bila odločba z dne 22. oktobra 2007 napačna, je ta vpliv še okrepil. Te napake so poleg tega pri tožeči stranki povzročile občutek, da je izgubila svoj čas in energijo, ko se je pri evropskemu varuhu pritožila zoper primer nepravilnosti Parlamenta v zvezi z vpisom njenega imena na zadevni seznam.

291 Škodo, ki je nastala z nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic, je evropski varuh z nekaterimi svojimi dejanji zmanjšal. Tako je napačen povzetek mnenja Parlamenta v odločbi z dne 22. oktobra 2007 evropski varuh človekovih pravic popravil 29. junija 2010 (glej točko 166 zgoraj). Evropski varuh človekovih pravic se je opravičil za pozne odgovore in za napake. Nazadnje, evropski varuh človekovih pravic je začel novo preiskavo na lastno pobudo.

292 Vendar v tem primeru dejanja evropskega varuha človekovih pravic, navedena v točki 291 zgoraj, ne zadostujejo za popolno odpravo nepremoženjske škode, ki je nastala zaradi nezakonitih ravnanj. Preiskavo na lastno pobudo je evropski varuh človekovih pravic začel namreč šele precej potem, ko se je tožeča stranka pritožila zoper napake v odločbi z dne 22. oktobra 2007 in šele po tem, ko je posredoval poslanec Parlamenta. Glede izkrivljanja vsebine mnenja Parlamenta od evropskega varuha človekovih pravic v tej odločbi, je treba ugotoviti, da se je zoper to izkrivljanje pritožila tožeča stranka v dopisu z 1. avgusta 2008 in ga evropski varuh človekovih pravic najprej ni popravil (glej dopis z dne 1. oktobra 2008). Šele po dopisu ge. P. z dne 1. junija 2010 in več kot leto in pol po pritožbi tožeče stranke zoper to izkrivljanje je evropski varuh človekovih pravic v dopisu z dne 29. junija 2010 to napako priznal in jo popravil. V teh okoliščinah z opravičili evropskega varuha človekovih pravic in njegovimi popravki ni mogoče popolnoma odpraviti nepremoženjske škode, ki je tožeči stranki nastala s tem izkrivljanjem. Poleg tega na podlagi lastne pobude evropskega varuha človekovih pravic ni bilo mogoče v celoti odpraviti nepremoženjske škode, ki je nastala zaradi pomanjkanja skrbnega ravnanja slednjega pri pregledih, ki jih je izvedel na podlagi pritožbe, ker ni zaključil zadevne preiskave o tem, ali so bili ostali GD Parlamenta ter ostale institucije, organi, uradi in agencije Unije obveščeni o seznamu primernih kandidatov, na katerem je bilo vpisano ime tožeče stranke. Dejstvo, da je tožeča stranka nasprotovala tej preiskavi na lastno pobudo ne ovrže obstoja izgube zaupanja tožeče stranke, ki je nastala zaradi pomanjkanja skrbnega ravnanja pri preiskavi evropskega varuha človekovih pravic na podlagi pritožbe. Nasprotno, svoje nasprotovanje preiskavi na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic je utemeljevala s to izgubo zaupanja. Nazadnje, z opravičili evropskega varuha

človekovih pravic ni mogoče v celoti odpraviti nepremoženjske škode, ki je povezana z izgubo zaupanja tožeče stranke, ki je nastala zaradi pomanjkanja skrbnega ravnanja evropskega varuha človekovih pravic v preiskavi na podlagi pritožbe v zvezi s trajanjem vpisa imena tožeče stranke na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 in vpisa imen ostalih uspešnih kandidatov zadevnega javnega natečaja na tem seznamu.

293 Nezakonita ravnanja evropskega varuha človekovih pravic so tudi odločilni vzrok za izgubo zaupanja tožeče stranke v institucijo evropskega varuha človekovih pravic in za prepričanje, da je bila pritožba izguba časa in energije. Torej obstaja vzročna zveza med navedenimi nezakonitimi ravnanji in zatrjevano nepremoženjsko škodo v smislu sodne prakse, navedene v točki 275 zgoraj.

294 Nazadnje, znesek nepremoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki zaradi nezakonitih ravnanj evropskega varuha človekovih pravic, je treba glede na okoliščine primera *ex aequo et bono* oceniti na 7 000 EUR.

III – *Ukrepi procesnega vodstva in pripravljalni ukrepi ter predložitev novih očitkov*

A – *Predlogi, navedeni v repliki*

295 Kot je bilo navedeno v točki 46 in naslednjih, je tožeča stranka Splošnemu sodišču predlagala, naj odredi nekatere ukrepe procesnega vodstva in pripravljalne ukrepe.

296 Prvič, v zvezi s predlogom, naj naloži predložitev dokumentov iz spisa o pregledu, je treba navesti, da je tožeča stranka te dokumente predložila pred Splošnem sodiščem zato, ker je imela v postopku v zadevi F-9/12 dostop do teh dokumentov (glej dopise tožeče stranke z dne 25. aprila in 6. junija 2012). Predsednik prvega senata je odredil, da se ti dokumenti vložijo v spis, če bodo ocenjeni kot dopustni in upoštevni (glej sklepa z dne 23. maja 2012 in z dne 19. junija 2012).

297 Splošno sodišče meni, da je predložitev teh dokumentov dopustna in upoštevna za rešitev tega spora (glej točke 94 in naslednje zgoraj). Zato je, tako kot to priznava tožeča stranka v dopisu z dne 25. aprila 2012, predlog za ukrepe procesnega vodstva iz replike postal brezpredmeten. Le del dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007, katerega zaupnost ni bila odpravljena, je še vedno predmet predloga za ukrep procesnega vodstva. V zvezi s tem neodvisno od utemeljenosti tega, da so nekateri odlomki tega dokumenta ostali zaupni, Splošno sodišče meni, da za rešitev v tej zadevi ni potreben dostop do celotnega dokumenta.

298 Drugič, brezpredmeten je postal tudi predlog za predložitev dopisov z dne 24. in 31. maja 2007 v zvezi s podaljšanjem trajanja veljavnosti seznama primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98, ker so bili ti dopisi priloženi dupliki.

299 Tretjič, v zvezi s predlogom za osebno navzočnost N. Diamandourosa, nekdanjega evropskega varuha človekovih pravic, ter uslužbencev evropskega varuha človekovih pravic in Parlamenta, ki so obravnavali spis tožeče stranke (glej točko 46 zgoraj), Splošno sodišče meni, da je na podlagi listin, ki so bile predložene v tej zadevi kot odgovor na različne očitke tožeče stranke, zadeva že dovolj razjasnjena. Zato teh oseb ni treba zaslišati.

B – *Predlogi, vloženi po dupliki*

1. Uvod

300 Po dupliki je tožeča stranka 25. aprila, 6. junija, 23. oktobra, 19. decembra 2012 in 6. novembra 2013 zaprosila, ali bi v podporo svoje tožbe lahko predložila nove dokazne predloge in nove trditve. V nekaterih izmed teh dopisov je predlagala tudi, naj Splošno sodišče odredi nove ukrepe procesnega vodstva in pripravljalne ukrepe.

301 Natančneje, v dopisih z dne 25. aprila in 6. junija 2012 je tožeča stranka navajala tri nove očitke.

302 Prvič, tožeča stranka je menila, da naj bi dejstvo, da je bil članu pravne službe Parlamenta posredovan dopis, ki ga je Parlament poslal Svetu 21. februarja 2006, potrjevalo, da je Parlament želel škodovati tožeči stranki, kot je to navedla v pritožbi. Meni, da dejstvo, da niso bili raziskani razlogi v zvezi s tem, zakaj je bil članu navedene pravne službe posredovan naveden dopis, oviralo ugotavljanje resnice. Poleg tega je navedla, da evropski varuh človekovih pravic ni zahteval, da se odpravi zaupnost tega dopisa.

303 Drugič, tožeča stranka je menila, da je iz obrambe Parlamenta v zadevi F-9/12 izhajalo, da njen spis ni bil uničen marca 2010, ampak julija 2010, torej po tem, ko je evropski varuh človekovih pravic 29. junija 2010 začel preiskavo na lastno pobudo. Iz tega je sklepala, da je Parlament namerno uničil njen spis.

304 Tretjič, tožeča stranka je menila, da je bilo dejstvo, da sta evropski varuh človekovih pravic in Parlament izbrisala seznama primernih kandidatov za javni natečaj nespecializiranih in specializiranih administratorjev v dokumentu „pooling“ z dne 14. maja 2007, problematično. Meni, da je Parlament pojem zaupnosti razlagal zelo pristransko, saj seznami primernih francosko negovorečih kandidatov za javni natečaj niso bili izbrisani. Prepričana pa je bila, da so obstajale potrebe po administratorjih.

305 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. oktobra 2012 Splošnemu sodišču predlagala, naj v okviru ukrepov procesnega vodstva in pripravljalnih ukrepov pozove Parlament, naj predloži svojo zahtevo, naslovljeno na evropskega varuha človekovih pravic z dne 30. junija 2011, in evropskemu varuhu človekovih pravic, naj predloži svoj odgovor Parlamentu z dne 1. julija 2011, kot sta bila registrirana v vpisnikih v zvezi s predložitvijo dokumentov, ki jih je imel evropski varuh človekovih pravic potem, ko je maja 2007 opravil pregled pri Parlamentu.

306 Tožeča stranka je 19. decembra 2012 v podporo tožbi predložila nove dokaze, ki jih je dobila po odgovorih Parlamenta in Sveta na ukrepe procesnega vodstva, ki jih je sprejelo Sodišče za uslužbence v zadevi F-9/12. Na podlagi teh dokazov je tožeča stranka navedla naslednje očitke.

307 Prvič, tožeča stranka je ponovila svojo trditev, da je bil njen spis po začetku preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic uničen. Meni, da je njegov molk v zvezi z lažjo Parlamenta glede uničenja spisa javnega natečaja oviral ugotavljanje resnice. Trdila je tudi, da evropski varuh človekovih pravic ni izvedel preiskave glede tega, ali je Parlament nezakonito uničil njen spis.

308 Drugič, tožeča stranka je evropskemu varuhu človekovih pravic očitala, da ni ugotovil, da je Parlament odgovoren za primer nepravilnosti, čeprav ta ni predložil niti zadevnega seznama primernih kandidatov v različici iz junija 2005, niti dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov s tega seznama.

309 Tretjič, tožeča stranka je menila, da ni bila obveščena o številu prostih delovnih mest za splošne administratorje z nazivom A7 med junijem 2005 in avgustom 2007, niti o številu začasnih uslužbencev z njeno vrsto profila, ki so bili v tem obdobju imenovani v institucijah, organih, agencijah in uradih

Unije. Meni pa, da bi bilo s tako informacijo mogoče dokazati, da je imela vse možnosti, da se zaposli, kar bi morala pokazati lojalna preiskava evropskega varuha človekovih pravic. Zato je Splošnemu sodišču predlagala nov ukrep procesnega vodstva, da bi se ugotovila prosta delovna mesta za splošne administratorje v Parlamentu in na Svetu med letom 2005 in avgustom 2007 ter število začasnih ali pogodbenih uslužbencev s podobnim profilom, ki so se v tem obdobju zaposlili, in državljanstvo oseb, ki so se zaposlile.

310 V dopisu z dne 19. decembra 2012 je tožeča stranka prav tako predlagala nove ukrepe procesnega vodstva, in sicer po eni strani naložitev Svetu, naj predloži kopije dopisov, ki mu jih je poslala 9. februarja 2006 in 23. januarja 2007, in po drugi strani naložitev Svetu in Parlamentu, naj predložita kopijo elektronske pošte, ki ga je Svet preko ge. E. naslovil na Parlament februarja 2006, s katerim je zaprosil za njen življenjepis in prijavo, in kakršno koli korespondenco med Svetom in Parlamentom glede nje v zvezi z njeno prijavo.

311 Tožeča stranka je 6. novembra 2013 predlagala osebno navzočnost E. O'Reilly, nove evropske varuhinje človekovih pravic, da bi se ugotovilo njeno stališče glede napak njenega predhodnika in v kolikšni meri jih sprejema oziroma zavrača.

2. Presoja

a) Sodelovanje člana pravne službe Parlamenta

312 V delu, v katerem tožeča stranka navaja, da je elektronska pošta z dne 21. februarja 2006 začetni dokaz nasprotovanja Parlamenta njeni zaposlitvi, Splošno sodišče meni, da je ob upoštevanju pritožbe, odločbe z dne 22. oktobra 2007 in seznanjenje tožeče stranke z elektronsko pošto z dne 21. februarja 2006 po vložitvi duplike, ta novi očitek dopusten.

313 Nasprotno, dejstvo, da je bila kopija elektronske pošte, ki jo je uradnik Parlamenta poslal 21. februarja 2006 in s katero sta bila življenjepis in prijava tožeče stranke posredovana odgovornemu na Svetu, poslana članu pravne službe Parlamenta, ne dokazuje, da je Parlament onemogočal imenovanje tožeče stranke. Na podlagi tega dejstva namreč ni mogoče dokazati, da je Parlament imel predsodek glede prijave tožeče stranke. Posredovanje kopije članu pravne službe se lahko pojasni tako, da se je želela uprava prepričati o zakonitosti postopkov, tako da je v postopek vključila pravno službo zadevne institucije. To preverjanje zakonitosti postopkov je del legitimnih nalog pravne službe.

314 Mnenje o obvestilu predstavnika za varstvo podatkov Evropskega parlamenta z dne 13. marca 2008 o predhodnem preverjanju, ki ga navaja tožeča stranka, je v tem primeru brezpredmetno, ker gre za mnenje po zadevni elektronski pošti in je posredovanje življenjepisa in prijave tožeče stranke pravni službi Parlamenta mogoče utemeljiti z legitimnimi nalogami te službe.

315 Nazadnje, v delu, v katerem tožeča stranka navaja, da evropski varuh človekovih pravic ni nikoli zahteval, da se odpravi zaupnost tega dokumenta, Splošno sodišče meni, da je, zato ker ni navedla, zakaj bi evropski varuh za človekove pravice moral to odpravo zahtevati, ta pripomba v tej zadevi brezpredmetna.

b) Uničenje spisa Parlamenta

316 Tožeča stranka trdi, da je Parlament zavestno uničil njen spis po 29. juniju 2010, datumom, ko se je začela preiskava na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic. To trditev utemeljuje z elektronskimi poštami z dne 30. junija in 1. julija 2011, ki sta si jih izmenjala Parlament in evropski varuh človekovih pravic glede priloge k odgovoru na tožbo v tej zadevi, ki jo sestavlja seznam dokumentov, ki so del spisa evropskega varuha človekovih pravic glede pritožbe, in glede dejstva, da je v svoji obrambi Parlament v zadevi F-9/12 navedel, da je bil spis tožeče stranke uničen julija 2010.

317 V zvezi s tem je treba navesti, da je evropski varuh človekovih pravic predložil elektronske pošte z dne 30. junija in 1. julija 2011, zato je predlog za ukrep procesnega vodstva v zvezi s tem postal brezpredmeten.

318 Evropski varuh človekovih pravic je v tej zadevi navedel tudi, da je Parlament uničil spis tožeče stranke marca 2010, torej preden je začel s preiskavo na lastno pobudo.

319 Parlament je v pripombah glede ukrepov procesnega vodstva v zadevi F-9/12 navedel, da se je pri določitvi datuma uničenja spisa tožeče stranke zmotil. Ta datum je popravil in je potrdil, da je bil spis tožeče stranke uničen marca 2010.

320 Poleg tega v nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, iz elektronske pošte z dne 30. junija in 1. julija 2011 ne izhaja, da je na te datume Parlament še razpolagal s spisom tožeče stranke. Nasprotno, v elektronski pošti z dne 30. junija 2011 je potem, ko je navedel, da je bil spis tožeče stranke uničen, zastopnik Parlamenta zahteval kopijo dokumentov iz spisa evropskega varuha človekovih pravic, ki so enaki dokumentom iz spisa Parlamenta, katerih kopijo je evropski varuh človekovih pravic prejel ob pregledu.

321 Nazadnje, čeprav se v seznamu dokumentov, ki sestavljajo spis evropskega varuha človekovih pravic v zvezi s pritožbo, sklicevanje na „Zaupne dokumente, pridobljene med pregledom spisa“ pojavi kronološko med 1. junijem in 10. junijem 2010, to dejstvo ne izkazuje, da Parlament marca 2010 teh dokumentov ni uničil. Iz opombe v spisu z dne 10. junija 2010 namreč izhaja, da med časom, ko je te dokumente prevzel evropski varuh človekovih pravic, potem ko je pregledal spis Parlamenta, in časom, ko jih je vpisal v spis evropskega varuha človekovih pravic, obstaja časovni zamik.

322 Glede na zgoraj navedeno tožeča stranka ni izkazala, da je Parlament njen spis uničil po začetku preiskave na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic. Poleg tega iz razlogov iz točk 209 in naslednjih zgoraj evropski varuh človekovih pravic, s tem ko ni izvedel preiskave o tem, ali je Parlament uničil spis, ni napačno ravnal.

c) Prosta delovna mesta med 2005 in 2007

323 Tožeča stranka je zato, da bi dokazala, da naj bi imela vse možnosti, da bi se med junijem 2005 in avgustom 2007 zaposlila, če Parlament ne bi oviral imenovanja, predlagala, naj se predloži seznam prostih delovnih mest za splošne administratorje z nazivom A 7 med junijem 2005 in avgustom 2007 in število začasnih uslužbencev, ki imajo tak profil kot tožeča stranka, ki so bili v tem obdobju imenovani, ter državljanstvo oseb, ki so se zaposlile.

324 Splošno sodišče meni, da tega predloga ni treba preučiti, saj evropski varuh človekovih pravic ni menil, da tožeča stranka ni imela nobene možnosti, da bi se zaposlila. Če bi namreč evropski varuh človekovih pravic menil, da tožeča stranka ni imela nobene možnosti, da se zaposli, ne bi izvedel preiskave v zvezi s posredovanjem vpisa imena tožeče stranke na seznam primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98.

d) Izpusti v dokumentu „pooling“ z dne 14. maja 2007

325 Dokument „pooling“ z dne 14. maja 2007 vsebuje informacije Parlamenta in drugih institucij Unije. Informacije, ki so v različici, ki jo je evropski varuh človekovih pravic predložil Splošnemu sodišču ostale zaupne, je take ohranil Parlament in se nanašajo na druge institucije Unije. V nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka, izpust podatkov ni niti problematičen niti pristranska razlaga zaupnosti s strani Parlamenta. Parlament namreč ni bil dolžan razkriti podatkov ostalih institucij brez njihovega soglasja.

326 Poleg tega in v vsakem primeru, obstoj drugih prostih delovnih mest za administratorje francoskega jezika ne izhaja iz dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007, kot se zdi, da to domneva tožeča stranka. Na tem seznamu so namreč navedena imena oseb, katerih imena so na seznamih primernih kandidatov, ne pa prosta delovna mesta v institucijah.

327 Glede na ta dejstva je treba očitke tožeče stranke v zvezi z zaupnostjo določenih delov dokumenta „pooling“ z dne 14. maja 2007 v dopisih z dne 25. aprila in 6. junija 2012 zavrniti.

e) Dejstvo, da Parlament ni predložil zadevnega seznama primernih kandidatov v različici iz junija 2005 in dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov

328 V zvezi s trditvijo, da naj seznam primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, ne bil nikoli izdelan, je treba navesti, da je v dopisu z dne 19. maja 2005 generalni sekretar Parlamenta tožečo stranko obvestil, da je njeno ime od tedaj naprej na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98. Tožeča stranka je poleg tega v tem postopku predložila kopijo odločbe generalnega direktorja za kadrovske zadeve Parlamenta z dne 17. maja 2005, s katero je bilo ugotovljeno, da je ime tožeče stranke na tem seznamu. Iz tega izhaja, da je pravno dovolj izkazano, da je Parlament dejansko izkazal obstoj tega seznama.

329 V zvezi z očitkom, da evropski varuh človekovih pravic ni ugotovil, da je šlo za nepravilnosti Parlamenta zaradi tega, ker ni predložil dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov s seznama primernih kandidatov, na katerem je bilo ime tožeče stranke, je treba ugotoviti, da gre za nov očitek, ki ni razširitev obstoječega očitka ali ki temelji na novem dejstvu. Zato ta očitek ni dopusten. V delu, v katerem je treba očitek tožeče stranke razumeti, kot da se nanaša na to, da se obstoj dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov, ni preverjal, je treba napotiti na presojo, navedeno v točkah 97 in naslednjih zgoraj.

f) Predlog predložitve elektronske pošte ge. E.

330 Tožeča stranka predlaga predložitev elektronske pošte ge. E., ki ji je Parlament odgovoril 21. junija 2006, ker ta pošta vsebuje informacije, ki potrjujejo dejstvo, da Parlament zadevnega seznama primernih kandidatov ni posredoval. V bistvu meni, da bi bilo mogoče na podlagi te elektronske pošte potencialno lahko izkazati, da naj bi Svet o svoji prijavi obvestila ona in ne Parlament s posredovanjem navedenega seznama.

331 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz elektronske pošte z dne 21. februarja 2006 izhaja, da uslužbenec Parlamenta posreduje življenjepis in prijavo tožeče stranke ge. E., uslužbenki Sveta, na njeno zahtevo. Elektronska pošta z dne 21. februarja 2006 je bila del dokumentov iz „spisov“, ki so bili pripravljeni za pregled, ki ga je izvedel evropski varuh človekovih pravic (glej točko 93 zgoraj in dopis tožeče stranke z dne 6. junija 2012). V odločbi z dne 22. oktobra 2007 je evropski varuh človekovih pravic navedel, da je bil življenjepis tožeče stranke poslan „službi“, ki je zahtevala informacije v zvezi z njo, in sicer Svetu.

332 Vendar je bilo v tej zadevi dovolj izkazano, da evropski varuh človekovih pravic ni mogel dokazati ugotovitev iz odločbe z dne 22. oktobra 2007 v zvezi z ustrezno obvestitvijo ostalih institucij, organov, agencij in uradov Unije o navedbi imena tožeče stranke na seznamu primernih kandidatov za javni natečaj EUR/A/151/98 od njenega vpisa na ta seznam. Elektronska pošta z dne 21. februarja 2006 te ugotovitve ne more ovreči. Torej v tej zadevi ni potrebna predložitev predlaganega dokumenta.

333 Poleg tega se predlog za predložitev elektronskih pošt z dne 9. februarja 2006 in z dne 23. januarja 2007 nanaša na isto vprašanje. Zato iz razlogov, navedenih v točki 332 zgoraj, predlogu tožeče stranke ni mogoče ugoditi.

g) Predlog za osebno navzočnost E. O'Reilly

334 Predlog za sprejetje pripravljalnega ukrepa za osebno navzočnost E. O'Reilly je treba zavrniti. Splošno sodišče namreč meni, da je bilo v tej zadevi predloženih dovolj listin za presojo utemeljenosti tožbe tožeče stranke.

**Sklepna ugotovitev**

335 Glede na navedene ugotovitve je treba tej tožbi delno ugoditi.

336 Tako v preiskavi na podlagi pritožbe tožeče stranke, ki je bila končana z odločbo z dne 22. oktobra 2007, kot v preiskavi na lastno pobudo, ki je bila končana z odločbo z dne 31. marca 2011, je namreč evropski varuh človekovih pravic ravnal nezakonito. Te nezakonitosti, ki so izkrivljanje dejstva, pomanjkanje skrbnega ravnanja v določenih nalogah preiskave in kršitev razumnega roka, so dovolj resne, da je mogoče ugotoviti odgovornost Unije. Tožeči stranki zaradi njih ni nastala zatrjevana premoženjska škoda, nastala pa ji je nepremoženjska škoda, ki je bila *ex aequo e bono* ocenjena na 7 000 EUR.

337 V preostalem je treba tožbo tožeče stranke zavrniti.

**Stroški**

338 V skladu s členom 87(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče stroške razdeli, kadar stranki uspeta le deloma.

339 V tem postopku sta evropski varuh človekovih pravic in tožeča stranka uspela le deloma. Zato je treba tožeči stranki naložiti, naj nosi polovico svojih stroškov in polovico stroškov evropskega varuha človekovih pravic, temu pa naložiti, da nosi polovico svojih stroškov in polovico stroškov tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Evropskemu varuhu človekovih pravic se naloži, naj Claire Staelen plača odškodnino v višini 7 000 EUR.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Evropski varuh človekovih pravic nosi polovico svojih stroškov in polovico stroškov C. Staelen.**

4. **C. Staelen nosi polovico svojih stroškov in polovico stroškov evropskega varuha človekovih pravic.**

Prek Labucka Kreuschitz

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 29. aprila 2015.

Podpisi

# Kazalo

Dejansko stanje ..... 1

I – Dejansko stanje pred pritožbo pri evropskem varuhu človekovih pravic ..... 1

II – Pritožba pri evropskem varuhu človekovih pravic ..... 3

III – Preiskava na lastno pobudo evropskega varuha človekovih pravic ..... 4

Postopek in predlogi strank ..... 6

Pravo ..... 8

I – Dopustnost ..... 8

II – Utemeljenost ..... 9

A – Uvod ..... 9

B – Sodna praksa glede nepogodbene odgovornosti Unije ..... 10

C – Zatrjevane nezakonitosti ..... 11

1. Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb ter načel skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja ..... 11

a) Uvodne ugotovitve ..... 11

b) Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb in načel skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja med preiskavami v zvezi z odločbo z dne 22. oktobra 2007 ..... 13

– Uvod ..... 13

– Obstoj nezakonitosti ..... 13

– Obstoj dovolj resne kršitve ..... 21

– Sklep ..... 22

c) Nezakonitosti v zvezi s kršitvami člena 3(1) Sklepa 94/262, členov 5 in 9.2 Izvedbenih določb in načel skrbnega ravnanja ter dobrega upravljanja v zvezi z odločbo z dne 31. marca 2011 ..... 22

d) Sklep ..... 24

2. Nezakonitosti v zvezi z očitnimi napakami pri presoji ..... 24

Uvod ..... 24

Navedba mnenja Parlamenta v odločbi z dne 22. oktobra 2007 ..... 24

Popravek odločbe z dne 22. oktobra 2007 ..... 24

Dajanje seznama primernih kandidatov na razpolago ostalim institucijam ..... 25

Točka 2.2 odločbe z dne 22. oktobra 2007 ..... 27

Trajanje veljavnosti seznama primernih kandidatov ..... 28

Uničenje spisa tožeče stranke ..... 30

Odgovor na dopis z dne 15. maja 2007 ..... 32

Neobstoj preiskave o tem, da je Parlament nasprotoval njenemu imenovanju ..... 32

Sklep ..... 33

3. Nezakonitosti zaradi neobstoja nepristranskosti, objektivnosti in neodvisnosti ter slabe vere evropskega varuha človekovih pravic in zlorabe pooblastil ..... 33

4. Nezakonitosti zaradi kršitev načel skrbnega ravnanja in „dobrega upravljanja“, razumnega roka, členov 14 in 17 kodeksa dobrega ravnanja javnih uslužbencev in člena 41 Listine o temeljnih pravicah ..... 36

a) Uvod ..... 36

b) Razumni rok ..... 37

c) Spoštovanje kodeksa dobrega ravnanja ..... 38

d) Neobstoj vpogleda v spis ..... 39

e) Sklep ..... 39

D – Škoda in vzročna zveza ..... 39

a) Uvodne ugotovitve ..... 39

b) Premoženjska škoda ter vzročna zveza med to škodo in nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic ..... 40

c) Nepremoženjska škoda in vzročna zveza med to škodo in nezakonitim ravnanjem evropskega varuha človekovih pravic ..... 42

III – Ukrepi procesnega vodstva in pripravljalni ukrepi ter predložitev novih očitkov ..... 43

A – Predlogi, navedeni v repliki ..... 43

B – Predlogi, vloženi po dupliki ..... 44

1. Uvod ..... 44

2. Presoja ..... 45

a) Sodelovanje člana pravne službe Parlamenta ..... 45

b) Uničenje spisa Parlamenta ..... 45

c) Prosta delovna mesta med 2005 in 2007 ..... 46

d) Izpusti v dokumentu „pooling“ z dne 14. maja 2007 ..... 46

e) Dejstvo, da Parlament ni predložil zadevnega seznama primernih kandidatov v različici iz junija 2005 in dokumenta, v katerem so primerjane kvalifikacije in sposobnosti kandidatov ..... 47

f) Predlog predložitve elektronske pošte ge. E. ..... 47

g) Predlog za osebno navzočnost E. O’Reilly ..... 48

Sklepna ugotovitev ..... 48

Stroški ..... 48